

najbliższy nocny
jest w Kanie
Galilejskiej

II.

”Czemu jest tak, że posługujemy się całym arsenałem (gdzieś przeczytane, gdzieś zasłyszane, zapamiętane) zmyślenia, nieprawdy, ażeby wyrazić prawdę?”

Zygmunt Haupt, „El pedele”

Poemat o pierwszych wierszach

że to wielkanoc to czysty przypadek,
usiadłem na kiblu (przyjaciel powiedział
że to najlepsze miejsce na lekturę moich „poezji”)
wyjąłem niebieskiego L&M-a
i stanąłem do walki na pozółkle bierki
z moimi pierwszymi „poezjami” pisanymi
jeszcze na starej maszynie „Łucznik 1303”,
która ostała się zeszlórocznym śniegiem i
miłością od kiedy korzystam z komputera,
pamiętam że zacinały się klawisze „n”, „m” i „z”,
co kosztowało mnie trochę włosów

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

z przyjemnością wydalania
i przy zwiększonym prawdopodobieństwie raka płuc
zacząłem się rozprawiać się z moją licealną pasją,
poskładane sentencje z widoczną śliną
na wywalonym języku, który cechuje dzieci na lekcji rysunku,
teraz nadają się tylko na teksty marnych piosenek

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

pamiętam że pierwszą była moja matka,
podczas sprzątanía znalazła zeszyt i mogła z dumą,
która teraz jest niepokojem w oczach,
mówić że „*synek pisze wiersze*
które drukują panowie redaktorzy”,
tyle że nikt mnie nie drukował i nie drukuje do tej pory,
choć ktoś do cholery powinien do mnie przyjść
i powiedzieć „*daję panu pierwszą stronę*”

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

po pierwsze: „poddąłem się aborcji” to z mojego wiersza,
po drugie: „ożeniłem się z Żydówką” to też z mojego wiersza,
po trzecie: zawsze chciałem to napisać, choć to nie mój pomysł
na poemat o mojej melancholii, i piszę o Gosi, która
z „*naszym największym egoizmem*” możliwie
szybko wyśle mnie do diabła

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

mówię „nie wiem”, mówię „nie wierzę” i nic,
podczas gdy Różewiczowi wystarczyło
przeżyć wojnę i zobaczyć to co zobaczył,

mnie wystarczyło czytać Różewicza gładkiego jak...
(pupa niemowlaka nie wypada) jak szyba,
oglądać telewizję i poznać jednego czy drugiego księdza,
po nitce do królestwa niebieskiego L&M-a,
czytam motto do jednego z wierszy
*„Im bardziej wszechświat wydaje się zrozumiały,
tym bardziej też wydaje się bezcelowy”*
Steven Weinberg noblista z fizyki i nic,
czytam motto do jednego z sonetów,
fragment dialogu z „Krótkiego filmu o miłości” Kieślowskiego
*„Kocham Panią! Czego ode mnie chcesz,
może chcesz mnie pocałować? Nie!
Może chcesz iść ze mną, może chcesz
się ze mną kochać? Nie! Może chcesz
ze mną wyjechać na Mazury, do Budapesztu?
Nie! To czego ty ode mnie chcesz? Nic! Nic? Nic!”* i nic,
pamiętam że chciałem dorównać Petrarce,
ale dotrwałem do XXXII i straciłem gałązkę,
poza tym różnica bytu jest widoczna gołym okiem,
jest wiersz o powodzi w lipcu 1997
ze sterczącymi uszami Camus’a,
dalej czytam cytaty z Kafki *„Patrz Willem,
on przyznaje, że tego prawa nie zna,
a jednocześnie twierdzi, że jest niewinny”*

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

skończę wcześniej niż nieudolny kochanek,
wcześniej niż Asafa Powell,
wcześniej niż mój przeciwnik wyjem wszystkie rodziniki,
„kolejne skojarzenie to piętro
które wspiera się i dalsze jest niebu
gdy nie może pozbyć się własnego
miejsca” nic nie wyjaśnia
chmurka nad głową Papcia Chmiela wyjaśnia więcej,
chmurka nad głową świadka incognito wyjaśnia więcej,
chmurka nad głową kapo wyjaśnia więcej

wywieszę biały długopis
i mogą po mnie przychodzić

Cykl

(I)

oto co dziś nowego -----
kamyki, liście, ziarnka piasku, wyrzuty sumienia są nie do pomyślenia,
i to wierutna nieprawda, że nie ma dwóch podobnych
pocałunków, smak śliny i śluzu jest wszędzie taki sam

(II)

mam 22 lata, ocalałem kiedy zabijali studentów
z za długą czupryną, bądź innymi przypadłościami nie do przyjęcia

(IV)

Jednak
Jest
Coś
W linczu
Co nie pozwala
Zamknąć okna

(VII)

do pierwszego morderstwa przygotuję się w piwnicy na działce za miastem,
rozpiszę plan dnia przyszłej ofiary: siódma-poranna toaleta, ósma jajka na boczku kawa gazeta,
postaram się o alibi-wystawię przy oknie kukłę podobną do mnie kreska w kreskę, rzadko
kto tu zagląda do środka

od wpół do dziewiątej będę miał oko na wnętrze i będę czekał z wirtuozerią
latarnika, o dziewiątej-wejść (wypowiadam to z niejakim podnieceniem),
z nierzucającej się w oczy torby, którą nie wiedząc czemu przez
całutką drogę powrotną
ukrywałbym pod płaszczem, wyjmę wnętrze, ułożę na stole

i do śmierci powyższym schematem będę plądrował wnętrza w najdziwniejszych
zakątkach
Tutaj

(VIII)

tnąc powietrze za każdym zbliżeniem rzęsy do rzęsy, ręki do ręki,
nie czekając na film na nasz temat, nawet na jeden marny wiersz na nasz temat

EGZORCYZMY (XIX)

i z punktu widzenia pisuaru
gdy podglądałam was wszystkich
a szczególnie ciebie mój
towarzyszu sikania

i ta co nie chciała Józefa

a kusicielka jego, kwiatusek jego
bo jej piersi i cała reszta były do dotknięcia
widziałem na zdjęciach w kościele

i ten by umierał za mnie co roku
kiedy ja tego nie umiem
co znaleziono go w kapuście
ten większy brat Calineczki

i gdybym miał żyć wiecznie to bym się chyba zabił

CZARNY SCENARIUSZ (X)

1939 – dzieci wesoło wybiegły ze szkoły
1944 – urodził się Krzysztof Baczyński, a Basia to rodzaj żeński
1979 – koniec świata

Co się stało z Julią?

niepotrzebnie nas odratowali mój kochany, zdarli żywcem z naszego łóżka –
byłoby lepiej dla wszystkich – iluminacje eRki, pospolite poruszenie
sąsiadów kiwających ze zrozumieniem „to ten Monteki i ta Capuletti”,

potem zeszło się, cóż, jak powietrze z dętki, „czy bierzesz?”, tak biore, i brałeś mnie
mój drogi jak nigdy wcześniej; Weronę zmieniliśmy na własne cztery nogi i ściany
i tradycyjny model rodziny z całą pewnością wizyt w ubikacji,

wtedy jeszcze norwid paryżanin wywoływał we mnie mieszane uczucia, nie grób -
kran przecieka od miesiąca mój kochany, co do tego nie ma wątpliwości, niełatwo
było zejść na ziemię, teraz już z górki mój drogi bez romansu z górki, zresztą
ja nie chcę byś kładł się na mnie w tym stanie,

pierwszy raz uderzyłeś mnie na werandzie, rodzice umarli w nocy, bogatsza
o to mierzę zmierzchy, są blade i ciche, i jeżeli cisza może być zmierzchem
potrzebuję tylko tych paru minut na nałożenie pudru, nie chcę mój drogi
byś kładł się na mnie, bo jesteś Monteki a ja Capuletti, Capuletti

Wyjęte z kontekstu cmentarzy

„Odwaga to chyba tylko sprawa zaufania. Świat (...) to gromada zwierząt wałęsających się po gównie. Człowieka łatwo jest określić, wymierzyć w dół - bydłę w nieskończoność; wszystko zrobi, wszystkiemu uwierzy, wszystko splugawi.”

Chyba miał pan rację, pan panie Marku
mówiąc że kiedy staniemy przed faktem dokonanym
no, chociażby wtedy kiedy ktoś kogoś
pierze po mordzie, takich przykładów są tuziny,
to nasze racje są odzewem na zaistniałą
rzeczywistość, albo inaczej mówiąc
wypadek

no tak, dobrze pan mówi, napijmy się wódki

ech! nie ma co o tym gadać
kiedy mamy już artykuły na odwagę
to jest za nieudzielenie pomocy potrzebującemu

pyta pan czy ja jestem odważny ?
tego nie wiem panie Marku

no, to po następnej

myślę że będę kiedy uwierzę w boga na tyle
na ile pozwoli mi na to moja kultura osobista
kiedy uwierzę administracji na tyle
aby dali mi wreszcie spokój
i kiedy w końcu jej uwierzę, ech! na tyle
aby się z nią nie, nie żenić
ha! na pewno pan słyszał te żarty o małżonkach

napijmy się jeszcze, kochany panie Mareczku

i pan i ja nie mamy ze sobą nic wspólnego
pan przecież nie żyje
a ja czasami za długo
ale my, to jest ja i pan, kochany, panie Mareczku
my i oni, tym bardziej

Dziennik z jednego dnia

mój problem na wtedy to czy w kiblu studenckim będzie papier
bo często nie było, był! mógłbym stamtąd w ogóle nie wychodzić;
przy audytorium maximum kręciła się kobieta niewiele myśląc
pomyślałem że dobrze by było gdyby wzięła mi w poblizu

tamtego że wychodka do ust, oto co uczciwe!; w czwartek parę dni temu,
dni jak dni potocznych po nocy, przenocowałem i poczęstowałem
tequilą znajomy Kolumbijczyk – Juan – ma małą klitkę na Żoliborzu,
nagle byłem czterema ścianami bo ile można rozmawiać ze ścianami;

teraz jest wieczór, może dlatego znów piszę po raz ostatni, może
dlatego nie odwołuję się do tytułów nazwisk cytatów
i innych Kafków i ich tyłków, może dlatego też się odwołuję
w mojej pierwszej drugiej i trzeciej osobie liczby pojedynczej i mnogiej

w moim dopóty nie załatwię sobie kobiety męskim rodzaju, dopóty
nie wymyślę jej pośladków jak języki, jej oczu przypadających mi do dziury
w sercu o presleyowskiej osobie liczbie i rodzaju albo dziewięciu kobiet
dziewięciu par pośladków jak języki i dziewięciu par oczu

które przed wytryskiem przyprawiają o ciche jęki, dreszcze i
gęsią skórkę które jak teraz po wytrysku wycierają spojówki
i przysparzają przysłowiowego dymka i kólek

„Znam takie miejsce gdzie przychodzą umierać koty”

I

tego nieszczęśliwego popołudnia była to nasza kuchnia
zdążył Tu jakoś, wszystko nastąpiło bezkrwawo
jak tylko bezkrwawo mogą nastąpić wewnętrzne obrażenia,
nieśpiesznie dociągnął za sobą tylne łapy i widocznie
roztrzaskaną tylną część tułowia,

ojciec owinął go w szmatę i kazał wynieść,

tego nieszczęśliwego popołudnia było to pod tarasem
przy piwnicznym oknie na kupie desek przykrytych starym dywanem,
Tam gdzie było trochę cienia, umieranie w cieniu
było jakimś sposobem na upalny dzień
taki jak ten,

kiedy przyniosłem mu półmisek już nie żył,
skonał metr na lewo od miejsca które mu wyznaczyłem
najpewniej chciał umrzeć metr dalej

III

jedna myśl nie daje mi spokoju

Próba literackiego fałszu

ciekaw jestem co dzieje się w moim ciele
o tu, dla ułatwienia wskażę ręką

kiedy płacz podchodzi
do gardła tasiemcem i szczotką
i kiedy żyłka od gardła na cięcie trzęsących się rąk
i kiedy jesteś na wyciągnięcie ręki i ściągnięcie skóry
i kiedy rzucam cię na drewniane łóżko
i wiadomo co ci robię i co ty mi robisz

wolę myśleć że są tam wtedy oczy dziecka
nie podmienione zimą i latem stulecia
i oczy starych, stare i książkowe i bajeczne
i że maluję jak Rembrandt oczy
kredką i cieniem -----
tam są wróżki, co tam, całe miasta, wyspy wrózek
i archipelagów i dolin i wąwozów i Kaukazów
i pełnych wodopojów i spadów i Merlinów i Monroów
i całe Cameloty i Atlantydy wyraźne
i złote rybki i złote cipki na Araratach
(miesiące siódmych i dni siedemnastych)
i Himalaje co *gładzą grzechy świata*
i baranki i owieczki boże na dołku i byczki Alhamiry
i ładne i namalowane i wyrocznie Asyżu i Delf
co znają liczbę ziaren piasku
i ogrom morza i rozumieją głuchych i słyszą
tych co nie mówią (w tym miejscu zazwyczaj
nie wiedząc czemu krztuszą się i duszą niemiłosiernie)
i szekspirowskie Elsynory i Jutlandie
i ziemie polskie i ich Wawele i Tadź Mahale i Yeti
i Loch Nessy i w najlepszym wydaniu
i *Salomonie, prześcignąłem cię!* i diabli wiedzą co

i to, to wręcz do udowodnienia
wzrost-wysoki
oczy-niebieskie
znaki szczególne-nie ma

Jak zatytułować coś podobnego, psychoza?

zajmę się moją matką, zajmę ją
wspólnym rozwiązywaniem krzyżówek i telewizją
nakarmię bułką z mlekiem

kiedy będzie trzeba obmyję z uryny i kału
i przechodząc z pełnym ręcznikiem z kuchni do pokoju
uspokoję „przecież to nic mamko, to nic”

usadzę czaszkę na kolanach, pogłaszczę
i opowiem o prastarym zachodnim księciu,
.....

pozwołę patrzeć kiedy najdzie mnie ochota
na miłość albo pisanie, nakłonię, nie czując wstydu
by puste oczodoły wpatrywały się w narzędzie
.....

przypomnę że to ona obdarzyła mnie takim kolorem oczu
takim śmiesznym odstawianiem lewego ucha,

więc zajmę się nią, dam spokój dociekaniom „mamko
chciałbym zapytać Cię o Boga, o miłość?”
zajmę się nią, zaparzę herbatę

Dziadek Rozenberg chodzi po pokoju

*„ananasy widziałem przed wojną
w sklepie Rozenberga
Rozenberg nie zobaczy nigdy
wysp Oceanu Wielkiego
w kloace dopadli go Ukraińcy
skonał uduszony kałem
nie zdołacie wyobrazić sobie
śmierci Rozenberga w miasteczku
koło Piotrkowa w Polsce”*

drodzy panowie, chociaż jacy wy mi tam drodzy, bando plugawych impotentów!

wojna zastała dziadka w Wołominie, kiedy miał 14 lat, zapewne z wypiekami na twarzy, rozczochraną czupryną, z obdartymi kolanami i łokciami, w wieku 14 lat nie zaznał jeszcze kobiety, ale w oka mgnieniu stał się mężczyzną, mówił, pierwszy raz kiedy bał się o życie matki i o swoje

*na granicy fortepianów
tam gdzie jej nie ma*

potem kradł z gracją chłopaka grającego w piłkę, raz zasunął Niemcowi karabin, dostał za niego 18 tysięcy, mówił; miał szczęście do Niemców, prawdopodobnie przez nazwisko, które brzmiało isticie niemiecko - mawiał: „nie wynaleźli jeszcze takiej broni żeby mnie zabić”, choć był to problem dźwięczności spółgłoski

*na granicy fortepianów
tam gdzie jej nie ma*

jego dziewczyną była Róża, mówił, Żydówka z naprzeciwka, miała długie czarne włosy jak z węgla, oczy sarny, a usta jagodowe, co dzień targał jej bukiet polnych kwiatów, chciał by ukrywała się z nim za drewnianymi drzwiami

*na granicy fortepianów
tam gdzie jej nie ma*

coś mu mówiło „chcesz wylądować w dole obok niej?”, podobno brat zabrał ją za wschodnią granicę, podobno i tak zginęła

*na granicy fortepianów
tam gdzie jej nie ma*

"ja nie nauczyłem się zabijać"

mówił

Groteskowo pisze się do martwych, ale jednakowo do żywych

przyszedłem do ciebie kiedy ulegałeś tej tak zwanej śmiertelności,
nie chciałem byś grał dla mnie, grać nie umiałeś, a i poliki zapadnięte, i ręce
wysuszone tak, że Potem sanitariusz nie mógł włożyć się w żyły

zabierają mnie ze sobą te widoki

torturą byłoby cię o coś prosić, mówiliśmy więc do siebie, że dziwak
ze mnie, bo lubię niedopieczone bułki, i ciepło się robi, no a nasi znowu
przegrali, a Potem tylko charczałeś i oczy były takie obecne, wystraszone

zabierają mnie ze sobą te widoki

(„choź zobacz, coś tam biegnie, to chyba jeź!” wołam patrząc na pień
kasztań wybijającego się pomiędzy bloków, Gosia dokładniej
okrywa się śpiworem i choć nie lubi egzystencjalistów wyjaśnia „tutaj
nie ma jeży, to szczury, podsłuchałam, że pojawiły się w piwnicach”)

zabierają mnie ze sobą te widoki

parę dni po pogrzebie widziałem tam zdechłego szczura, może
koty go dopadły tak jak kiedyś w Kersku koty Bohumila okrążyły
i przyprawiły o ustanie serca małego królika, a może była to trucizna

zabierają mnie ze sobą te widoki

(jakże-że mnie kusi powiedzieć, że wyglądałeś inaczej
niż martwe zwierzę, ubrali cię w garnitur i związali ręce różańcem)

zabierają mnie te widoki

pamięci wujka Jurka

to że nie czuję się najlepiej, że palenie powoduje raka i choroby serca,
„Wnoszę zażalenie na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wołominie
z dnia 31.12.2001 o umorzeniu dochodzenia w sprawie wypadku drogowego,
który miał miejsce 5 października 2001r.”

że po głowie chodzą mi jaszczurki i żaby,
że przed snem wywołuję duchy w które nie wierzę ani trochę
„W w/w wypadku drogowym ciężkich obrażeń ciała doznał mój brat Jerzy Rozenberg.
Owe obrażenia stały się bezpośrednią przyczyną jego zgonu w dniu 9 października 2001r.”

to że zapach tui i świerków przy domu, że wiosenna burza
i to że siostra mówi „to pan Bóg nas fotografuje”
„Mój brat Jerzy Rozenberg w okresie niemowlęcym przeżył zapalenie opon mózgowych.
Choroba była powodem jego ośpienia umysłowego oraz spowolnienia ruchów.
Mój brat przeżył 50 lat i nigdy nie biegał. Dlatego stwierdzenie, że mój brat przebiegł
skrzyżowanie jest po prostu kłamstwem.”

to że przyjemna wilgoć po deszczu, że przemoczone koty
stukają w okno, wpuszczam je
„Obrażenia ciała wskazują zaś, że uderzenie było niezwykle silne. Dlatego zwolnienie
kierującego pojazdem całkowicie z odpowiedzialności za spowodowanie śmierci człowieka
wydaje mi się bardzo niesprawiedliwe.”

że należycie bym się napił
„Nie wiem czy 0.78 promila alkoholu w wydychanym powietrzu (badanie
wykonano tylko alkomatem) można uznać za stan nietrzeźwości i tym samym
obciążyć mojego brata całkowitą winą za swoją przedwczesną śmierć”

to że nie czuję się najlepiej
nie jest poezja

„P.S. Mój brat miał na nazwisko Rozenberg!”
jest poezja

Numery do totolotka, czyli pesel, nr dowodu, nr legitymacji, nr rachunku bankowego, NIP, nr książeczki zdrowia, nr książeczki wojskowej, nr ubezpieczenia...

uważnie słucham zdań prostych i mówię proste zdania,
pada śnieg przy minus cztery, wychodzę na białą ziemię
uzbrojony w książki z numerami,
które opisują mnie trafniej niż diagnoza lekarza prowadzącego

pada śnieg gubię włosy i rachuję
a bo może obwód klatki piersiowej da podzielić się przez numer buta
a wzrost przez obwód pasa i może da wysnuć się na ten temat teorię

mówię zdania proste i słucham zdań prostych: „Do Halberstadt
Niemcy wywieźli mnie tuż przed powstaniem,
słońce posiadało konsystencję kurzu,
dobrze pamiętam swój numer: 207 i 24”

myślę o powrocie,
o dezercji, równam się

Wspomnienie Olgi

„Do kogo się zwracasz kiedy piszesz? a po kiego?”

Jurij Andruchowycz

I

nie doskwiera spokój ale i żadna łacińska nazwa jakiejś przypadłości,
padł ostatni eufemizm mogę więc wyrazić się dosłownie i otwarcie:

do dziś dzięki pisaniu zarobiłem sto parę złotych
i uwiodłem dzięki temu kilka kobiet wliczając w nie prostytutkę Olgę,
którą wspominam tak jak wspomina się dobrą kobietę,

II

- Znasz może wiersz Irwańca? – zapytałem po tym co zrobiliśmy.
- Katoryj? – iskierka zainteresowania błysnęła w oczach Olgi.
- A ten: „Dzisiaj wieczór, a ona – jest z nimi. Dzisiaj wieje, a ja sam jak niegdyś. Oto mój
krzyż, zdejmij go ze mnie. Oto mój krzyż mnie z niego zdejmij”...
- „Jakoby malięnkij, iz zołata kriestik. Jakoby na sziejju, nie na spinu” – odpowiedziała
z zacięciem – I na szto tiebie eti kriesty nasic, oj głupyj, ty głupyj...

IV

Tak oto z Olgą w najlepsze i po krótko mówiliśmy o ukraińskiej poezji, o historii (to
nieprawda, inaczej przebiegła nasza rozmowa), kiedy oplótl nas wieczór, jeden z tych
magicznych, zapadających w historię (to nieprawda, piliśmy i jeździliśmy z kolegą
taksówkami po Warszawie), aż grzechem było nie fotografować chwil rześkich, trwających
(to nieprawda, w pokoju ulatniał się jedynie zapach kondomów) i odnosiło się wrażenie, że
poeta jest i pamięta (to nieprawda, poeta zapomniał, a nawet jeśli nie zapomniał i pamięta, to
co z tego), a jeśli nawet nie ma już poetów (to nieprawda, widziałem człowieka w telewizji,
w dole ekranu napisane było że poeta) to choć żyje się dobrze ( ).

VII

traktując sprawę poezji, najbardziej słusznie,
w kategoriach kryminalnych, należałoby poezję umorzyć
opierając się na paragrafie o niskiej (*tu zapis niewyraźny lub kaszel*) społecznej czynu

ale tego co należałoby zrobić
nie robi się przecież

„Nie ma bogatych poetów więc chcę być sprzedawcą”

mnie czasami też tak nazywają, poetą mnie nazywają,
choć ani mi
Świetlicki ani
Cygan, po wódeczce
rozwiązują języki i przymrużają oczy, poetą mnie nazywają,
wtedy macham znacząco ręką i mówię znaczące „eee tam”

mam marzenie, jedno z takich, które się nie spełniają, marzę
tak – przychodzi do mnie naczelny i wkłada w klapę marynarki
sporą sumkę, ja mu wtedy mówię, imitując głos Jana Himilbsbacha
„odpierdol się panie naczelny” i rzucam mu tymi pieniędzmi w twarz,
ale takie marzenia, jak to, nie spełniają się

„Pośród ogrodu siedzi ta królewska para”

znoszę to, nie obrażam się, dorośleje, przywykłem,
kiedy nazywa się mnie tak a tak, bo nie potrafię wysłać sms-a,
mruczę coś pod nosem, czasem wymknie się filmowe „kurwa,
ja pierdołę”, znoszę to; kiedy słyszę w reklamie piosenkę „all you need

is love”, która przestała dotyczyć pacyfizmu, a miłości i owego „pap
pa ra ra ra” dotyczy w stopniu żadnym, uśmiecham się do siebie; znoszę,
kiedy mówią, że przyjemność ze zjedzenia czekolady trwa dłużej niż
moje wysiłki miłosne, znoszę to, wyskubuję kępki wełny ze swetra; znoszę,

kiedy wmawiają, że za niższą cenę mogę mieć to czego najbardziej
mi potrzeba, znoszę, maluję oczy i paznokcie, kiedy traktują mnie jak
potencjalną jednostkę grupy docelowej; znoszę to w kraju, w którym „kromka
chleba” i „gniazdo bocianie” widnieją na plakatach promocyjnych; kiedy jedni mówią

„wszystko jest na sprzedaż” a inni, że „są na tym świecie rzeczy,
których kupić nie można” milczę, pozwalam sobie zapomnieć
o metaforze i refleksji, znoszę to; milczę, przechodzę obok domów
centrum, wkluwa się we mnie napis „wiosna na sprzedaż”, niniejszym znoszę to

Jesteśmy skazani na oglądanie

„Akurat było po spuście, otworzyłem pułapkę... i szczur, jak zobaczył z drugiej strony pieca dziurę, przebiegł przez cały rozpalony trzon!. Przez cały piec! Skoczyliśmy na drugą stronę, a tam leżał szczur, martwy już, nogi mu się na amen zapaliły, ale że miała, bestia, szansę, to spróbowała!”

Bohumil Hrabal

patrzenie jest nielegalne więc trę szybę z ostrożnością niewidomego,
przymykam oczy; dotykanie jest nielegalne więc oglądam tak telewizję
gdzie piiiiii zastąpiłoby tak i kurwa jak i Nowak; wychodzę, i by móc

dotknąć uda tancerki, płacę.....

wracałem z Łysym i jemu nóż otwierał się w gardle
słowami: „nienawidzę tych żydków, to jedno czego nienawidzę”,
Łysy w niedzielę pracował na budowie i miał białe ręce

przymknąłem oczy i rozejrzałem się po mokrym mieście

Wojtek mówił, że widział czarnego kota miażdżonego przez
koła mercedesa, mówił że to jak paradoks losu i ma to do dziś
przed oczami, podobno po fakcie trupek jeszcze drgał

przymknąłem oczy i powiedziałem coś głupiego

włożyłem kocięta do pończochy a brat wyniósł je
i zanurzył w szambie – no tak żeśmy rozdzielili ten obowiązek –
i choć widziałem przez firankę w oknie jak do tego doszło

przymknąłem oczy i zapytałem „jak to zrobiłeś?”

czternastolatce Oli – wiecznie w koszulce z Bobem Marley’em na
niewyraźnych piersiach – zabroniono grać na bębnach więc teraz
chce zostać Ewą Braun albo przypinać diody do głów mysz

przymknąłem oczy i one otwierają się we mnie

Obserwacje

wczoraj przez szybę autobusu świat był do przyjęcia, jechałem na miłość – na Wileniaku pod elektronicznym zegarem (jeśli ktoś był to wie jak to wygląda) chłopcy myli szyby na światłach, kiedy jeden z nich jeszcze z mlekiem i coca-colą pod nosem dostał od klienta

z merola 1 euro, chłopak pochwalił się monetą, ja puściłem mu oczko i postawiłem kciuka na zaciśniętej dłoni, to było przyjemne – dalej na przystanku pod placem Zygmunta (jeśli ktoś był to wie) głuchoniema rozmawiała z psiapsiółką w języku migowym, w boskim języku,

a że nadto przyglądałem się mrugnęła do mnie, to było przyjemne – świat był do przyjęcia, jechałem na miłość a po wizycie u laryngologa miałem wyczyszczone uszy i w pamięci kształt wyciągniętego ze mnie zaschniętego brązowego łoju, świat był do przyjęcia, tak

dzisiaj redukuję i szerlokuję, wymyślam czarne kaczeńce i czytam napisane przez siebie sprostowania, głośno acz niewyraźnie: *„błogosławieni którzy nie widzieli a uwierzyli”*, powtarzam, *„błogosławieni którzy nie widzieli a uwierzyli” to najbardziej zajebisty slogan w historii agencji i kampanii reklamowych; wyrób oraz ceny chleba i mleka nie zmieniają się, to zawsze była kwestia życia i śmierci, natomiast opłata za pochówek osiągnęła niebiańskie sumy, powtarzam, opłata za pochówek osiągnęła niebotyczne sumy*

A tobie ? co tobie ?

śpisz piękniej kiedy śpisz obok, nie we mnie, we mnie po godzinie
policyjnej, wszędzie patrole, szperają węszą jak wypuszczone psy, odstręcza
zapach i pisk towarzyszący ocieraniu się skórzanych butów, skóry,

we mnie szarpanie, kontrola na każdym rogu, odcinku, pierwszy
opowiada dowcip o *gościu który przyznawał że nie znał ich prawa*
a jednocześnie twierdził że jest niewinny, drugi maca, spisuje -----

reszta sutenerów, kanarów i kapusiów czeka, griluje – śpisz obok mnie,
we mnie nieraz zasieki, druty, latarki prewencyjnie i bezradnie
czegoś szukają, nie zdążysz skulić się w kłębek choćby i pod lasem,

bo zjawia się, trąca ramię, wylegitymują, parskną na pożegnanie
– stul gębę i wypierdalaj! – machną bronią jak chorągiewką czy chusteczką;
śpisz boso, we mnie handel na przedmieściach, toczy się życie, szlabany

opadają i podnoszą się jak gwiazdy jak życzenia, pociągi częściej
wywożą niż przywożą ludzi, warczą silniki ciężarówek,
na pakach wiercą się zwierzęta przeznaczone na ubój, jęczą, ślinią się,

śpisz lepiej kiedy śpisz obok, we mnie wojsko

Wierzę, że ze strachu rodzą się także dobre uczucia

dla Gosi

przemokliśmy do wewnątrz; nad nami drapie się wodór tlen azot węgiel
i parę innych pierwiastków, nie ma ducha, jest miska i kubek, nie ma czarnej
czy białej magii kominka, są papierowe ręczniki i jej ulubione obrane
pomidory z odrobiną soli i oliwy z oliwek, jest mała powieść ze słusznym

wykończeniem „vivat aspidistra!” i koc w kratę, są wyleżane, przeplakane
przy sobie noce, nie ma Paryża jest Warszawa, nie ma cudów, są pigułki
i te przysłowiowe naście centymetrów, nie ma, niech mi to wybaczy,
bukietów kwiatów, jest kozłak, którego znalazła i zapytała „a ten? ten

będzie dobry?”, jest zjedzona wspólnie na przystanku gruszka, jest gołębek
rozczochrany przy nóżkach, co to go przygarnęła i wypuściła potem, jest
szuflada gdzie trzyma moje druki, jest pokój do którego jak owad wkrada się
światło „chcę właśnie z tobą się zestarzeć” i jest myśl, że zostanie przy mnie

i przy mojej chorobie

Najbliższy nocny jest w Kanie Galilejskiej

zadawanie głupich pytań przestało mnie zajmować, robić wrażenie, jak kiedyś
budzić o świcie żywym ujadaniem Łaty, rykiem wujowego sirocco
po to tylko abym wstał i wyjrzał na podwórze,

a jeszcze niedawno zdawało mi się, że sąsiad filmuje
wszystko co robię, nagrywa, kamery chowają się po gałęziach, tynkach
narożnikach jak haki i smok jest pod łóżkiem,

od lat nic za mną nie łązi (ja łążę za sąsiadem), po latach umiem
naigrywać się ze scenariuszy, w których *Bob i Susan uciekają do łazienki
przed zombie, Bob z przerażeniem mówi do Susan „musimy uważać,
to nie jest film to*

rzeczywistość”, -----

a teraz osobiste porachunki – kiedy zaczęliśmy mieć do czynienia ze sobą, wtedy i ta
chińska restauracja zaczęła mieć do czynienia już z nami, ulepiliśmy nasze małe mosty
z ryżu i kurczaka *kung po*, później zalaliśmy się z otoczeniem, zalaliśmy się w formę

i nawet mój marny dowcip o kanie galilejskiej nabrał barwy – po sałatce warzywnej
Ona wytarła usta serwetką a moje cienie domagały się odpowiedzi:

Bóg?-nie ma, Honor?-ustać na nogach, Ojczyzna?-Ona

„Mów słowa, dużo słów, które ja zapomniałem, których się wstydzilem”

zdarza mi się to rzadko, ale ostatnim razem nabrało znamion równowagi – wynajmuję twarze kobiet, wyobrażam że robię im różne rzeczy, spamiętuję lekko wygięte usta,

przecież nie mogę cię oszukać, wiesz, że kiedy kłamię liczę kostki pięści, załamuje się kolor moich oczu, a w napadach tych ciężkich fantazji łapię się absurdów i gadam o zbiorze porzeczek i nieszczęściu innych ludzi,

droga do ciebie nie prowadziła przez skrzela a przez Pragę, Centrum i Mokotów, po prawdzie nie znam się na tej miłości, ale wiedziałem już jak wyglądasz, i to, że gdybyś mnie nie dotknęła byłaby przecież inna,

tamtęj nocy nie miałem na myśli tego co przeszło mi przez gardło, a operowałem potężnymi i dobrymi słowami

Ta historia mija nas jak ci ludzie w czarnych, rządowych beemkach

20 marca 2003 zapalenie ucha panowało nad połową mojej twarzy, rosłem po antybiotykach od babci Alinki, emerytowanej pielęgniarce, która jeszcze nieco przyniesie ze szpitala

1 maja 2004 miałaś okres i nie kochaliśmy się, wtedy miałem Ci za złe jak mężczyzna i nie umiałem odpowiedzieć

14 sierpnia 2004 dopijaliśmy w parku resztę balsamu, a tamci strażnicy gdy groziłem „mój wuj jest pposłem w sejmie” nie świecili poczuciem humoru ino latarkami, puścili nas

1 września 2004 powiedziałaś do mnie fajne zdanie: „wyglądasz jak czyszczący się gryzoń, który okłada się językiem i łapkami”, dopierośmy wstali i wycierałem twarz z pozostałości

26 grudnia 2004 chodziliśmy nocą po polu, padało, puszyłem się sentencją: *nie wierzę, że przysięga może człowieka zobowiązać do czegoś*, po tym opowiedziałaś mi jak tańczysz

gdybyś tylko widziała z jaką pasją omijasz kałuże

Kiedy byłem w twoim wieku!

„czy zamierza mieć dzieci(tak, nie); dlaczego ‘nie’?”

Stanisław Barańczak

posłuchaj mnie z uwagą z jaką słuchałbyś grzechotki majtającej się nad twoją głową:
podobno do dzieci winno się mówić jak do dorosłych, więc daruję sobie to
„abuubuubuu” i pozostanę poważny, a za przeryty ironii cię przepraszam,

powiedzą, że życie to najwyższa wartość, ale to jest jak
z wmówieniem ci że łyżka z zupką to samolocik,
szybko nauczysz się historii, pojeździsz po kraju, przekroczysz granicę,

kiedy zajmowanie się własną stopą, którą zawzięcie wpychałbyś sobie do ust,
przestanie cię bawić przekonasz się, że to jedyny argument na zachowanie twarzy,
księgi medyczne, listy i wiersze taty nie pomogą ci zrozumieć,

powiedzą ci, że możesz być wolny
od podatku, wolny od nałogu i *ozon free*, ale to jest tak jak z pytaniem o:
moment poczęcia, trzeci, szósty, ósmy tydzień czy moment narodzin,

ty powiesz słowo kiedy tylko nauczysz się artykułować – nabierzesz ogłady, ciała,

obawiam się twoich wniosków

Komedia sytuacyjna

szliśmy warszawskim parkiem, pokazywałem ci jak stado kawek śpiących
na drzewach zamienia się w chmurę, rzucałem w górę kamienie i krzychałem,

jesienią urosły krokusy na tamtej trawie, i nie pozwalałaś mi wierzyć, że
ktoś je wsadził w ziemię tak jak gospodarz karpie do podwórkowego stawu,

Liebe Beatrix! vielen dank für die Karte von Amsterdam

powiedziałaś że najbardziej podoba ci się to jak rozmawiam
z ludźmi, i ze śmiechem opowiedziałaś o mojej próżności,

wtedy nie miałem odwagi szepnąć, że podnieca mnie myśl o
rozstaniu, o stracie, i to jaki wtedy będę – s p r a w d z o n y -

Beatrix! vielen dank für die Karte von Amsterdam

Siedem nie wpływających na losy zdarzeń

Jeden – tuż po wyroku oddalającym oskarżenie go o gwałt jeden z Kennedy'ch
zapowiedział: „zawsze wierzyłem w wymiar sprawiedliwości i w pana boga”;
dwa – tuż za mostkiem stoi posązek matki boskiej częstochowskiej
przy którym nie wiedząc czemu nieustannie kiwa się płomień
znicza, podczas powrotów, gdy zapodzieją się zapalki lubię od tego
odpalić;
cztery – dwa kroki stamtąd pomiędzy nowoczesnym posterunkiem policji a
kościółem, tam gdzie kiedyś był plac zabaw, budują pomnik papieża,
mówią że niedługo umrze;
sześć – tuż po życzliwym powitaniu pani od niemieckiego, która jako pierwsza
pozwoliła mi zrozumieć słowa *arbeit macht frei, ordnung must sein*, rozpoczęła
się gorzka rozmowa o sztuce,
na koniec zapytała „a jakie ty wiersze piszesz Michał? piszesz o księżycu?”;

siedem – tuż po tym zmierzam do anegdoty

III

(ANEGDOTY)

„Kłamię jak naoczny świadek”

powiedzenie historyków

2.

Ona – mówi Wojtek – Nie pozwolę na nią złego słowa powiedzieć. Musiała stać się taka jaką się stała. Pamiętam te śmieszne kwiaty, które jej nosiłem

po wypadkach. – Ona dotykała krwi, ile ja, ty, nigdy. Krwi od plus przez jebane zero po minus. Kiedyś operowała mojego wujka, u którego była w domu,

u k t ó r e g o b y ł a w d o m u! W trakcie zabiegu na otwartym żołądku wycierali jej czoło. Coś tam pękło. Wujek pił i coś tam pękło. Pod palcami.

To było już po naszym rozstaniu. Ona – mówi Wojtek – Zaraz po szkole została chirurgiem, a ja wtedy bym tylko melanżował i melanżował.

A myśl o ślubie była tą ostatnią. Żadnego złego słowa.

3.

„Te poeta, siadaj!” – powiedział mi to prosto w oczy. W dodatku zachęcająco i prawdziwie – „Te poeta, no siadaj!”. Sapieja, Gruby, Krzychu. U nas zna go

niemal każdy. Ja z „cześć, cześć” w podstawówce i technikum, a potem tylko z miejscowych kryminalnych opowiadań. „Te poeta, no, co powiesz?”

W międzyczasie pokazał motylka, którego wniósł do naszego klubu, pomimo szelek ochroniarzy. Po kolejnej czterdziestce wziąłem się na odwagę. „Możesz powiedzieć

po co ci ten kozik?!”. „Zawsze noszę to przy sobie, tutaj, poeta wiesz, u was nic mi nie będzie, no taki ty poeta, cienki jesteś jak sznurówka, ale ja stąd wyjdę, czaisz”.

„Boisz się?”. Kiwnął głową coś na rodzaj przytaknięcia. „Te poeta, idź lepiej po browar”. Kiedy poszedłem pogryzł szklankę i mówił, że najgorsze są denka.

4.

Zaczęła rodzić. To nie przypominało miauczenia, a raczej ten gwizd, kiedy parzą się pod oknami w marcu. Jak ludzie, gdy głosy nie przypominają mowy tylko lament.

Zawołałem brata. Nie wiedziałem czy to zrobić po swojemu. Czy w ogóle. Bierzesz pończochę, najlepiej taką za złotówkę albo dziurawą, tniesz, owijasz rękę,

bierzesz małego i do wody, wytłumaczył. Pod Pragą Boguś brał wszystkie, a potem to nawet te dorosłe, do starej torby pocztowej, żeby nie było widać. I walił po nich

łychę szpadla. Retusz. Czekać, czekać, jeszcze nie odgryzła pępowinki. Łatwiej jak ich nie umyje, nie wylże, nie wysuszy do końca. Zrobiliśmy

to szybko, takie już ładne to trudniej.

8.

Zostało mi podziwiać organizację lotniska, wewnętrzne drogi,
miasto, postój. Obsługa naziemna poruszała się jak mrowie

krasnoludków przy Guliwerach. Marzenia o podróży zarastały,
poczawszy od nerwów stopy, zarastały Jej częstotliwością.

„I w chuj poleciała” pomyślałem. Pod czaszką pojawiły się
zastępujące Ją widoki – bilet normalny, taras widokowy nr 0804740 –

Wczorajsze „nie przeklinaj”, mówiła z radością. „Przecież mogłeś
pomyśleć, że moja piękna odleciała” – „Tak, ale chyba na miotle”.

Ona wie, że porównać Ją mógłbym tylko do lasu wiosną. Wie, że
las wiosną mógł być w moich zdaniach. – Prawdą jest, że zmieniła się

w powietrze, stała się bezbarwna, czysta, oderwała się od ziemi.

11.

Bmw. Rocznik 89'. Czerrrwone! Wracamy z koncertu w Łochowie, którego byliśmy małą atrakcją – Nasz koncert, a to wiadomo, i

kierowca musiał się najebać. No a Gajos, nie mniej pijany, oznajmił: „jak tak, to nocujecie u mnie!” – Zamiast porannego słońca i

ujadania ptaków obudził nas skrzek matki Gajosa. (Przy tej okazji wyłoniliśmy laureata konkursu na najciekawsze bluzgi pod naszym

adresem.) Z substancji wyzwisk wyciągnęliśmy takie oto na wpół metafory: ‘izba wytrzeźwień’, ‘śmierzące trampki’, ‘szmaty’.

Wynieśliśmy się stamtąd w upgradowanym nastroju – A dalej tylko droga na Wołomin. Ktoś mówi „szmaty nie szmaty, ale bmw wracają!”. Rocznik 89’.

12.

Karolina wiedziała. Nie miała dowodów, ale wiedziała. Stąd kłótnia o to, kto będzie prowadził. Ale Wojtek nie dał się przekonać. Nie wiedział.

Prowadził. Pamiętam, że w granicach tamtej h pogryzły mnie mrówki – eeeh, nie spojrzałem gdzie stoję – i prócz mrówek nic mnie nie zajmowało.

Tam na Trasie Łazienkowskiej naćpany koleś wlaź pod dziewięćdziesiąt siedem km/h Mikry jak pod wrzątek – „Proszę nie płakać, rusza się klatka piersiowa!” –

I po czterdziestu paru h jeszcze żyje na skrzydle ojomy. Ale oni przez parę minut myśleli, że zabili człowieka. Przez parę minut wiedzieli.

„Pogoda będzie dobrze lub obojętnie wpływać na nasze samopoczucie”

Jeziorko Roś. Słońce ponagla ponad 30°C. I biorą tylko te małe.
Robaki wierzgają w pudełkach i po pomoście jak raki w garnkach.

Główka haczyka i tlen zachłannie otwierają usta okonkom i płotkom.
Grot trafia w ich podniebienia tak jak jednego razu w mój

duży palec u nogi. W uścisku przez chwilę są spokojne, czekają.
I ten szybki podryg, gdy odwiercam haczyk. Luźne spięcie.

I, nie wiem, być może ulga jak moje *yyssss* przy miejscowo
znieczulonym rwaniu szóstki – A te, którym haczyk po-

dziurawił skrzela albo oko, i te, które połknęły Go za
głęboko po dłuższej chwili przestają się ruszać, wypływają.

Słyszałem kroki. Ukrywały się po kociemu, na poduszkach,
na paluszkach, aż umilkły w sąsiednim pokoju. Słyszałem

dłonie i cichutki trzask guziczka na portfelu. Obijanie się monet o dłonie,
monet o monety. Znów cichutki zatrząsk guziczka i symetryczne

kroki – Słyszałem dwa głosy damski i męski. „Znowu ukradłeś mi
pieniądze!!” – wrzasnęła kiedy przeglądała drobne. „*Jaaa? Dopiero*

wstałem, nawet nie wchodziłem na górę. A po co miałem brać?!” –
powiedział – Słyszałem kroki. Ukrywały się po kociemu,

na poduszkach, na paluszkach, aż umilkły w sąsiednim pokoju. Słyszałem
dłonie i cichutki trzask guziczka na portfelu. Obijanie się monet

o dłonie, monet o monety. I znów cichutki zatrząsk guziczka

i symetryczne kroki.

17.

Dobra, przyznaję, pisanie wypracowań w liceum przychodziło mi łatwiej niż teraz. Miejsce czas i akcja. Tym bardziej, że pani

Procajło wyraźnie rozrysowywała nam czas i miejsce. Chodziło tylko o akcję. Zawsze chodzi o akcję. Akcja! Akcja! –

Rozrysowała czas i miejsce dla mężczyzn: ‘jesteś w obozie, przez druty patrzysz jak ukochana, miłość twojego życia, idzie

pod prysznic, a ty dobrze wiesz jak to się kończy’ – piszesz monolog, ewentualnie akcja – Rozrysowała czas i miejsce dla kobiet:

‘jesteś w obozie, ss stawia warunki, zostaniesz dziwką albo zginiesz pod prysznicem’ – i piszesz monolog, ewentualnie akcja.

19.

„Jak dobrze Jestem z tobą
tak mi serce bije
myślałem człowiek
nie ma serca”

Mówię do niej – mogłem tego nie zauważyć, opuścił mnie
w biały dzień, kiedy przechadzał się po pokoju i poprawiał firanki.

Był, nigdy go nie było, nawet wtedy, kiedy stał pomiędzy słupkami
bramy do garażu i przepuścił piłkę, którą kopnąłem fałszem.

Jest to dobre wspomnienie – podobieństwem boga jest ojciec,
ojciec boga, i pewnie tak jest – a ja wtedy trafiłem w samo okienko.

Jest taki wiersz – mówię do niej – więc *może uciekł, bo nie
mógł słuchać mojego śmiechu, on nie potrafi się śmiać, nie*

widzi ptaków, nie dotyka liści. Opuściłem go jeszcze jawniej,
mógł nie zauważyć, był, nigdy go nie było – mówię do niej –

nawet wtedy, kiedy odprowadzał wzrokiem tamtą piłkę,

22.

Ryby nie rządzą tym światem. Północ. Nasze Glinki.
Ryba śpi przy brzegu przykryta mułem i piaskiem.

Konrad dla zabawy podkłada pod wodę uzbrojoną wędkę.
Podkłada prosto pod usta Ryby. Dopasowuje. Mocne i okrągłe

światło latarki owija Rybę jak gwiazdę estrady. Tylko, że
Ryba nie opowiada kawałów, nie śpiewa – wisi na żyłce –

Ciepłe i mocne światło przebija wiszącą Rybę jak uciekiniera.
Tylko, że Ryba nie biegnie, nie ucieka – wisi na żyłce –

Konrad ją wypuszcza. Ryby nie rządzą światem.

23.

Jean Charles de Menezes

Metro, wyczuwam w sobie niepokój, wszyscy są podejrzani,
ten w zielonej koszuli, i tamta z teczką, ten z pokrowcem, i

ten z czarną brodą, i wszyscy – prócz tamtej w letniej sukience,
z jazzowym, swobodnym śmiechem, o białych, pulchnych nogach

założonych jedna na drugą – nie, ona podejrzana jest najbardziej! –
niepewny jest elektroniczny półgłos z głośniczków zawiadamiający

„następna stacja metro wilanowska”, jego bas chwieje się –
zaczynam podejrzewać siebie, matkę, brata, wyczuwam to.

26.

„Rzecz polega na tym, żeby nie być wolnym i słuchać w skrusze większego łajdaka od siebie”

Melodia jest oparta na znanym motywie. Naszym zdaniem
Bóg nie przyjdzie do kanciapy, a mimo tego jest wysprzątane,

odkurzone. Zmierzch przykrył podwórze. Na razie są 4 żubry,
a popielniczka zrobiona jest ze starego buta. Lampka. Anty wieczór.

Dobry wieczór. 11 żubrów i słoneczniki. Młodzi przyszli i pytają
o motyw, na którym oparta jest melodia. Pestki pasjonują

bardziej od minut życia. Zapętlają się, pestka po pestce
odsłaniają słońce. Potem za to odpowiadamy, odpowiadamy za-

chowując różnicę wieku.

Mówimy dobre, złe.

27.

bo jeśli umrze, będę zmuszony powiedzieć następnej,
że całkiem inaczej zgina nadgarstek podczas picia

herbaty, zapytam: a niby to dlaczego pije z cukrem,
warknę półgębkiem, że z mniejszym skupieniem podgląda muchę,

która zapłacze się w szybę, że całkiem inaczej poczochrana
jest kiedy się budzi, głośno pomyślę, a dlaczego to nie

odchyła głowy kiedy chce strącić włosy z oczu, czemu
to we wtorek a nie czwartek obchodzi w tym roku urodziny –

i dlaczego nie we wrześniu?

28.

„a teraz najgorsze...”

Mój brat, kiedy wypije, przyznaje, że jest widok latającej
kobiety uderzonej przez volkswagena, było jeszcze dziecko

które przedtem zasłoniła plecami, ono podniosło się i pobiegło.
Kwiśka przyznaje, że jest widok szpitala skrzepów sińców

i kości wyłazących z nosa, były jeszcze słowa ‘wyjdiesz z tego
jak z noszonego ubrania’. Bo są, były takie fotografie

nie powieszona na żadnej ścianie, nie wywołane w żadnej
ciemni,

30.

Wolę usiąść przy oknie. Filmy drogi, wiersze drogi
mieć wewnątrz małego palca u nogi. Lubię, kiedy

polskie stają się napisy i graffiti na murach. Lubię
kiedy rozpoznaję detale budownictwa, architektury,

choć w ogóle się na tym nie znam. I lubię godzić się
z wrażeniem, że na tyle znajome staje się rozłożenie

drzew i łąk, by poczuć, że jest się w domu – Ale dość
tego sentymentalizmu! Sikać się chce! A na korytarzu

człowiek na człowieku, „sorry, sorry, toi toi toilette”,
drzwi do wc zastawione walizkami, a ich właścicielka żegna się –

czoło mostek ramię ramię amen - po czym triumfuje
„nie wysikasz się tu chłoptasiu”. Jak ja jej wtedy

nienawidziłem.

32.

Dla R.B.

Słusznie powiadam, że zapachy najdłużej utrzymują się
w czasie przeszłym piwnicznym, a nie w salonie perfum

Yves Saint Laurent'a. Liczą się tygodnie w moich oczach
odbija się widok rybaków przy Wiśle. Przewijam się, wącham,

i zagaduję „biorą?”. Ciekawe, bo przychodzę nocą, kiedy
nikogo nie ma, wącham. Powiadam, słuszność miał Różewicz

pisząc, że brak głód i nieobecność ciała to najśmielszy opis
miłości. Do tych skrytych zaliczyłbym próby Hugh Hefnera,

Larry'ego Flynta czy katechizmu. Jeśli mielibyśmy kiedyś trafić
na przeciwstawne miejsca, planety, od ręki mówię: dobra,

ale w mojej piwnicy będzie zalatywało grzybami
i cierpką kiszoną kapustą po 3 złote za kilogram.

V. ZIELONKA

„ja, obudzony o świcie pytaniem, którego nigdy dotąd sobie
nie zadawałem”

Stanisław Barańczak

Kruczek*

las był spokojny o tej porze roku nic nie strzelało do głowy to dobry dzień na leżenie bykiem
woda była płaska leniwa nie zanosilo się na deszcz nawet jak popadało przelotnie nie było źle

trawa była odpowiednio zielona soczysta zaraz w stawie można było ochłodzić twarz
splukać pot usiąść na kamieniu czytając wydarzenia dnia albo grać na fujarce

lipiec dobry miesiąc zresztą który nie jest dobry by załatwić skrzynkę wódki wyprawić
wesele chrzciny albo spać się porządnie po polsku zostać królem dowcipu i poświntuszyć

można było zostać w domu pozamykać okna odbębnić w końcu naprawę kranu albo zbudować
karmnik dla gołębi które zresztą pod nosem przeklinać za to że robią po parapetach

z drzwi powycierać K+M+B poprzybijać tabliczki z imionami pozaglądać w metryki albo
rozrysować dla rozrywki drzewo genealogiczne wyszperać z papierów szlachecki pochodzenie

na Podleśnej pozamiatane było ujadaniem psów za późno na wiosenne za wcześnie na jesienne
porządki to nie była ta z ulic na której tętni życie

zaczynał się sezon na grzyby zresztą tu zawsze były grzyby pewne było że kobiałka wypełni
się nie zważając na te brednie z czarnym kotem i stłuczonym lustrem

brzozy nie kłaniały się nie umiały się kłaniać ziemia i woda nie rozstały się nie rozstępują się
w tym rejonie europy

Pakuszko przeżył – postrzelony wydobył się spod zalegających zwłok

**niedaleko Czarne Stawy znajduje się symboliczny grobowiec około 60 osób zamordowanych
30 lipca 1944 roku przez hitlerowców w lesie w podwarszawskiej Zielonce*

Z piosenką na ustach

ale wolałbym się jeszcze z tym przespać, wetknąć wisienkę w pępek świata,
w rytmie włączania i wyłączenia światła mieć ego na baczności
i na spocznij, komu trzeba szepnąć słówko, komu trzeba wepchnąć
pieniądze pod poduszkę linii papilarnych i dopiero potem stąd wyjść,

odstawić jak kieliszki strychy poddasza, posiąść podwórza i pola,
wyjść to za mnie to za ciebie to po ciebie to po mnie na przystanek
wybrany z księgi mleka i miodu – z myślą o własnej dupie
z jej włosami i swędzeniem wyjść i dokupić chleb i kawał sera,

ale wolałbym się jeszcze z tym przespać, wetknąć wisienkę w pępek świata,

wyjść jak wyszło na to, że na nic zdadzą się układy między Krwionośnym a
Oddechowym, Oddechowym a Pokarmowym, Pokarmowym a Krwionośnym,
wyjść na ludzi po pięćdziesiątce, po męsku zataić ilość wódki i perfum i wyjść
na ludzi po dwudziestce, hej, ale za to po jakiej dwudziestce!

ale wolałbym się jeszcze z tym przespać, wetknąć wisienkę w pępek świata,

jeśli tylko głowa się zmieści wyjść przez umywalkę, która skręca kark temu
„jak mnie tam chrzcili?”, od jurorów dostać po perfekcyjne dziesięć,
no i raz dziewięć i pół punktów za uszczerbek na zdrowiu i wyjść
bez butów, bo natura wyjścia bez butów jest najbardziej wyjściowa,

ale wolałbym się jeszcze z tym przespać, wetknąć wisienkę w pępek świata,

Poemat o rękach

ręce moje miękkie, jedynie opuszki lewej
stwardniałe, delikatne, prawie
białe, nie wyćwiczone w walce,
w dzieciństwie rozwinięte zrywaniem
trawy dla królików w klatkach,
które potem zjadłem,

poczęte najprawdopodobniej
w nocy, gdzieś koło lipca, bo to typowa pora
na takie figle, zarówno noc jak i lipiec,

poczęte po to, by ponownie ścisnąć piersi
i ich sterczące sutki, równie pożyteczne co
pociągające, by pchać je pod sukienki i ślepo
miętosić spody kolan i wzgórczki łonowe,
by onanizować się w razie potrzeby
czekając na właściwą erekcję,

by wydłubywać brudy spod ich paznokci,
by smażyć poranną jajecznicę na
trzech jajkach i obejmować kubek herbaty,
by spodem i wierzchem ich palców ścierać
łzy z rumianków skóry, bo inna krew
powinna wywoływać płacz,

by opuszkami przewracać w grobach
Wojaczka wydanie I z 1997,
Norwida wydanie III z 1984,
Hłaski, nie napisali które wydanie
i Różewicza, którego biorę w bibliotece publicznej,

by przez nie – *tak jak artysta kiedy patrzy
na kształt swojego modelu* – oglądać bieszczadzkie
lasy, pola w Żarach, widok z mojego okna
i pobliski Czarny Staw i Kruczek nocą,
by zasłonić nierówności z tyłu głowy i karku,
pozostałość po egzekucji na której nigdy nie byłem,

by podawać je Jurkowi Owsiakowi i innym,
by nie podawać redakcji szczerbca i
innym zakłamanym skurwysynom,
by nie pokazywać palcem wskazującym i środkowym,
by karabiny siekiery kije bejsbolowe leciały
im z rąk, by nie znać faszystowskich gestykulacji
które przypominają włoską komedię
spaghetti Mussolini, by nie fatygować się formułą
w imię ojca i syna i ducha świętego a przede
wszystkim amen i nie składać ich
bezmyślnie ni też z myślą o hebrajskim
znaczeniu tego słowa ani o innym jego
znaczeniu, a składać na twarzy po przetarciu
zmęczonych oczu i zacierać ich ręce
gdy znajdą dziesięć złotych przy krawężniku,

by nie knuć nic nowego i nie wysysać z ich palców

czegokolwiek gdziekolwiek i po cokolwiek,
dlaczegoż miało by być inaczej, do czegoż
mogły by im się jeszcze wysłużyć i nie wysłużyć

Na ostatnim widzeniu, bo potem pakowali dziadka Mariana do trumny,
dziadek Czesio wydukał: „niedługo do ciebie przyjdę mój przyjacielu”,

na ostatnie lata siadali w kuchni i robili ćwiartkę, a ja wiedziałem,
że tej przyjaźni nie rozdmucha żadne słowo, kobieta, koniec,

na ostatnie prośby zimy dziadek Czesio sadił pomidory w pojemniczkach,
kolekcjonował, dłuwał w ziemi, dzielił ziarenka przed wiosną, a wiosną
stworzenie ruszyło całą parą,

a dziadek Marian trochę był i trochę go nie było, trochę pił ćwiartkę,
trochę opowiadał o Apolonii, która podawała mu chleb i jabłka przez szparę
w obozie, trochę chwalił pomidory, trochę głośno marzył, że nasi trochę
rozbiją *catenachio* i trochę zjedzą *canarhinos*,

a jednocześnie nic takiego nie miało miejsca,

z żółtych pojemniczków wylaziły pierwsze zielone łodyżki,
dziadek Czesio nadzorował, a my

przekopywaliśmy ziemię

Gruby wujo Irek doniósł karpia do naszej kuchni prosto
z supermarketu. Gdyby nie to, że karpik z pulchną, fajną mordką

żył jeszcze, trumienką stałaby się foliowa reklamówka lub miska
w zlewie. Ruch, jednak, i bąble powietrza wyszły na jaw podczas mycia.

„Lepiej młotkiem do ugniatania mięsa niż miałby się dalej dusić”.
Postawiłem sprawę niejasno jak polityczny burek-bubel, który

daje wybór pomiędzy złym a gorszym. I wyszedłem. Nie chciałem patrzeć.
Ale dochodziły do mnie wytłumione przez ciało uderzenia, wyobraźcie

sobie, że to zupełnie tak samo jak ręką w poduszkę. Pierwsze bach nie
wystarczyło, drugie to powtórka pierwszego, trzecie też nie było ostatnie.

[Wujek Gienek,

ten z lat 80' kojarzy mi się z insuliną
i z wieczornymi bibami na posesji.
Wtedy, w dzieciństwie z emocją słuchałem wiązanek
przekleństw wuja i przy żarówce oglądałem
kabaret z wkluwaniem.]

W drugi dzień świąt przywieźli wuja do nas z domu
opieki – „a gdzie Stasiu, gdzie jest mój Stasiu?”

Babcia mówiła że [to dla dobra Gienska,
bo by się wydenerwował i schowajcie
wódke, niech nie widzi, niech mi nikt nie warknie
nawet o śmierci Staszka, mówcie, że jest
w sanatorium, dochodzi do siebie]

„ale gdzie kurwa jest Stasiu, gdzie on jest?” -
głos wuja łamał się
jak kawałki chleba przy kolacji.
A ja malowałem w głowie zdanie

- które utknęło -

że gdyby tak od ducha strony,
to sam chciałbym wiedzieć,
gdzie Staszek teraz jest?

- utknął -

jak to złożone zdanie

jak rybie ostki w naszych gardłach?

[Jerzy Rozenberg

pił i kochał się w ekspedientce z warzywniaka, dlatego chętnie wyszedł.
[Podpuściło, zachciało śmietany do truskawek i tym samym uruchomiło łańcuszek wydarzeń. A może zaczęło wcześniej, kiedy w dzieciństwie pod nos podsunęło truskawki ze śmietaną?]

Ubrał czapkę z daszkiem, która miała go chronić przed zachodzącym słońcem, ubrał kurtkę lekką, nieco utykając przeszedł ok. 500 m, kupił śmietanę, za resztę wypił piwo, rzucił ostatni czar na ekspedientkę i nieco utykając przeszedł ok. 400 m.

[statystyki mówią, że tamtego roku na drogach zginęło 5712 osób]

[Podpuściło, zachciało mi się śmietany do truskawek i tym samym uruchomiłem łańcuszek wydarzeń. A może zaczęło wcześniej, kiedy w dzieciństwie podsunęło pod nos truskawki ze śmietaną?]

„moria <gr. *mōria* = *głupota*>”

I

polakierowane oparcie krzesła przykuło moją uwagę, rozproszyło
po skończonych punktach tego „niegdyś dębu” i już tylko
po łebkach wertowałem zapis z procesu, ciepło cicho

trzaskało z pieca kaflowego, właśnie kończyłem wydrapanie
w krześle kiedy pokój zapełnił się oparem jego brutalnej wody
kolońskiej, wchodząc przewrócił niechcący blaszane wiadro –

[i zapachniało starym mieszkaniem - lubię zapach przedwojennych
budynków, radio przyniosło piosenki Mieczysława Fogga,
koszyki z grzybami rzędem ustawione były w kuchni,

muchomor hodowany w doniczce celem tępienia much
stał przygarbiony w oknie, firany łopotwały w ukrytych
pod białą splekaną farbą framugach a na podwórzu

wielką szuflą zrzucano węgiel z wozu] – on zadzwonił sztućcami
w komodzie, wyjął szczyryk i wrócił do kuchni oporządzać
grzyby, jak nigdy tak i wtedy nie odważyłem się przy nim

zapłakać, proces utknął w martwym punkcie; by usprawiedliwić
ojca użyto haseł „szlachetne pobudki”, „heroiczne poświęcenie”, „światło
dostępnych nam dowodów”, „proces ma charakter polityczny”

II

[tam w teatrze, pamiętam, rozebrali się i można było otrzeć się
o piersi młodych kobiet, ale nie to było najpiękniejsze, otwierali się
jak pąki między krzesłami i rzęsami, aż można było dotknąć

włosów; zrozumiałem ten spektakl tak jak halucynogeny mój
układ nerwowy, tak jak cierpką improwizację z „the end”,
jak picie wódki, i basta, teraz ze wstydem pokazują brzuch]

Ocieram się o piersi kobiet tak jak mój ojciec z zewnątrz, markuję
co gorsza, że jest inaczej. Ukrywam się za zasłoną jak wtedy
gdy miałem trzy lata, chichoczę i myślę, że mnie nie widać.

A to że wiem z czego można zrobić abażur i mydło to nie dość
by przerwać a choćby te ciche lata pomiędzy Krzysztofem a
synem Krzysztofa vel mną. Z gazet buduję i umacniam schron.

[Kiedyś szeleściłem przewracając strony, a on miał za złe
moje długie włosy i wytarte swetry.] Nie szeleszczę. Jest
ciszej. Gdy wchodzi do przedpokoju, chowam go, ubieram.

IV

Wygniatałem niedopałek w popielniczce o kształcie miniatury kuli ziemskiej. I na rękę padło inne światło, padł inny kąt.

Moje palce – ich rozstaw, długość, sylwetka – skopiowały palce mojego ojca. Z lat 80' doszedł mnie chrapiący głos moich ciotek: „jaki on podobny do tatusia, cały tatuś”.

Dobrze pamiętam jego ręce. Oglądaliśmy mistrzostwa w łyżwiarstwie figurowym. Gestykulował jakby wołał do życia nieprzytomne figury. Tamten trójwymiar był przez to potężniejszy. Palił. Jednego za drugim. Puls minut wlaził nam w krew jak woń dymków w nasze włosy i swetry. Wyśmiewał świetnie wykonane potrójne aksle i tulupy, radebergery i salhofy, które wtedy luźno kojarzyłem z obrotami wiersza.

O antykoncepcji i sterylizacji

zostały dwa czarne białe, białe czarne,
Dudley i Gapcio, tak nazwała je siostra, choć ja chciałem
Hemingway i Cortazar, w o te dwa mniej
pustym pokoju rozstrzygam dylemat zebry,

gdy kociła się [   ], ojca nie było w domu, ojcu nikt nie powiedział,
został jeden czarny biały, mama wyniosła resztę pod ostrze
chusteczki z eterem, z sercem ważącym wtedy jakieś pół tony,

gdy kociła się [   ], ojciec był i jak sygnał telefonu
usłyszał przedporodowe miauknięcia, co 10 min. przychodził na świat
Hemingway, Cortazar, Topor i Poe, co 10 min. każdy szedł pod ostrze
miski z wodą,

w przerwach pomiędzy narodzinami ojciec z dumą, której nigdy
nie pojąłem roztrząsał jak to kiedyś zerwał skórę z królika i nutrii,
ubił świnię, odrąbał łepkę kurze, a i że we mnie jest tyle chłopa co kot
napłakał, ton jego głosu rozsadzał pokój jakby bomba pułapka,

gdy kociła się [   ], ojciec był, został jeden
biały czarny, którego chciała pani Irmina,

dwa czarne białe, białe czarne, Dudley i Gapcio,
tak nazwała je siostra, choć ja wołałem *jin i jang*
w o te dwa mniej pustym pokoju rozstrzygam dylemat

[Artur Żukowski,

Żuku, na początku lat 90' XX w. mieszkał na osiedlu Dąbrowskiego, trenował kick-boxing i, jako że był to dobry kumpel kumpla mojego brata, raz w piwnicznym klubie dostałem od niego po ryju]

[na początku lat 90' XX w. graliśmy z nim w nogę przy dwójce, a tam wierzby, piasek, rzeka, kopnął tak, że panu Bogu w okno, że wybił piłkę za ogrodzenie na sam środek rzeki, biegliśmy wnerwieni za piłką prawie km]

[na początku XXI w. pojechał na wojnę, nie trzeba być geniuszem żeby przewidzieć to co się stało, co uogólni podręcznik do historii]

[jak mi wtedy sieknął to rzeczywiście zobaczyłem ptaszki i gwiazdki nad głową, potem podał mi rękawicę, podniósł z *knock-outu* i przeprosił, u nas nikt go nie ruszał, tutaj był nie do zdarcia]

po retrospekcjach siadam do stołu, podchodzi burza pod osiedle, a dalekie ptaki na zachmurzonym niebie przypominają komary i muszki owocówki, burza podchodzi pod klatkę, upewniam się czy okno jest domknięte, chociaż nie lubię domkniętych okien,

„Wyznaję niepopularną dziś wiarę, wiarę w człowieka”

Krzysztof Kieślowski

nie mam bogów i bóstw cudzych przede mną,
chyba że byłaby to kobieta,

nie wiem już, które imię wzywać, do kogo dzwonić,
by załatwić taką jedną sprawę,

te dni są wolne od pracy i można więcej
wypić ku ucieście własnej,

z nim z trudem mogę zamienić słowo,
jedno co mogę,

właściwie to najbliższy jestem
samobójstwa,

sypiam z taką jedną za każdym razem,
kiedy do mnie przyjdzie,

zdarzało się zwinąć ze stolika
paczkę fajek i kufel piwa,

rozwadam, że ksiądz proboszcz
na naszej parafii nie lubi Żydów,

pożądaję wszystkich żon w wieku 18-35,
jednych bardziej innych mniej,

i każdą rzecz która jest jego,
a nie będzie moja,

Pory

I

Obecnie jestem tak bezradny, że nie zdziwiłbym się gdyby z miejsca, w którym stoję wystrzelił korek światła i wzdłuż rzeki Długiej wypalił trawę na której kiedyś sypialiśmy, i gdyby słońce wysssało rzekę a na miejsce zmarłych załęgłyby się inne bakterie,

nie zdziwiłbym się, gdyby zarósł na twarzy wyraz, który pojawiał się przy pierwszym zetknięciu rąk, moich z twoimi, przy pierwszym szukaniu piegów i pieprzyków na odkrytym ciele, i gdybym nagle z dobrej stał się trudną partią do rozegrania, ugrania,

nie zdziwiłbym się, gdyby rzeka Długa rozłożyła się na pierwsze części małych rybek i kijanek, i gdyby uszły gdzieś teksty ze św. Franciszka a nagromadziły się suche wydarzenia i samochody pułapki, i gdyby na miejsce zmarłych załęgły się następne pory roku.

Wyjęte z kontekstu śniegów Kilimandżaro

Konrad dokupił lunetę do wiatrówki, szkiełko, przez które zza krzyżyka czy jak się uprzeć pacyfki widać cel. No i strzelaliśmy, on do ptaków, *szkodników, które zapychają rynny* - mówił, a ja do puszek i kasztanów.

Zazdrośnie obserwowałem niedostępne dla mnie polowanie, jego palec inaczej niż mój zginał się na spuście, powieki dokładniej niż moje kamuflowały średnicę oka. Na szczęście wódka tak samo zabijała czas.

[potem rozmawialiśmy: o początku XXI w., że płyty i książki na półce to starocie, tyle że w nowych wydaniach, że pamięć obklejona XX w., a przyszłość zapisana w pop-art, paciorkowaliśmy: *nic naszego powszedniego daj nam nic i nic nam nasze nic jako i my nic naszym nic.*]

A win szukaliśmy w systemach, ministerstwach, sekcjach, hierarchiach, „rozpierdała mnie Polska” – mówił, ale po drugiej stronie byli faceci

(tu jestem winny zwięzłego opisu), którzy tłukli czas karkówką i piwem, którzy dla wewnętrznego spokoju wykuli w pamięci:

ty bogata kurwo! czy nie brzmi to romantycznie? ja jestem pełen poezji pełen gangreny i poezji pełen zgangrenowanej poezji,

wykuli kolejne kłamstwo

Byliśmy za młodzi na Jarocin

Kostrzyn, początek sierpnia 2004, Dezerter, piękna Kasia Nosowska, mieszanie wszelkiej maści tanich alkoholi, papierosy, bibułka, tytoń, szybkie jedzenie, Grzesiuk i [„przesłał jej artystyczną wiązanekę, w której dużo miejsca zajmowały słowa zaczynające się na jedenastą literę alfabetu”], niepoprawność towarzyska

polityczna i każda inna, debilne zakłady, na ten przykład 'kto wsadzi swojego grande pendejo do puszki farby emulsyjnej dostanie zgrzewę browaru', wolne tłumaczenia na hiszpański, rycerze którzy mówią „ni”, możliwe przekleństwa zajmujące co drugie nasze słowo, wymyślanie zabawnych piosenek o Rydzyku,

Jankowskim i Samsonie, flaga gdzie stoi wypisane farbą plakatową nasze małe oświadczenie: [*politykę pierdoli Zielonka i Wołomin*], równie mała przepychanka z goryłami o słowo, w konsekwencji godzina, w której zabroniono nam wypowiedzieć się w tv na żywo i wykrecona ręka, jasne są nasze intencje,

dobrze, musisz uwierzyć na słowo

VI. WARSZAWA

„- Coś mnie niepokoi w jego głosie.
- Co masz na myśli?
- Zbyt dużo nadziei.”

z filmu „Moja lewa stopa”

Zaproszenie nr

a więc wejdiesz? odniesiesz wrażenie klamki, ale dłonie są tego warte,
kiczowaty obraz z twojego naprzeciw wskaże drogę do korytarza,

nie sposób będzie zgubić się, odniesiesz wrażenie szorstkości
dywanu pod odcisniętą piętą, stary poczciwy wieszak na

wróble ukloni się gdy, będziesz szukał miejsca na zostanie,
wiem, kamień okazał się wyłącznie powierzchniowy, a tu

kamienne są tylko ściany i nie będziemy z nimi mówić,
zapewniam, moje organy są drzewiowe, mówże

co u ciebie przez te lata? – zamieniam się w drzwi

Balkon nr

poza nocą

Głodówka nr

nie jadłem cały dzień
a na klatce pachnie obiadem

Wracania nr

Łagiewnicka. Wracam od niej. Od niej dlatego ciebie mam na myśli. Nie piszę już do kogokolwiek. Łagi-
-ewnic-ka. Niedziela. Późne popołudnie. Wracam od niej. Jest tłok. O włos. Bogatki.
W autobusie nie jest jak wczoraj. Jest głośno. Dzieci. Widzę głowy od górnej wargi i ręce zwisające z po-
-ręczy. Reszta jest oderwana. Nie ma krwi. Żołny. Jakimś cudem dziewczyna je włoskie orzechy.
Sójki. Jakimś cudem wsiada kobieta z chłopcem. Nikt nie wysiada. Grabów.
Ciekawy jestem jaki jest mój wyraz twarzy.
Wyścigi. Młoda dziewczyna stoi do mnie tyłem i ociera się o genitalia. Nie myślę o
intencji. Jest tłok. Próbuję się pobudzić. „Przepraszam. Nie mogłem się powstrzymać. Jesteś piękna”.
Al. Lotników. Nie udało się. Wilanowska. Przesiadam się. Kupuję bilet - „normalny?” - „ Tak.
Właśnie od niej wracam?”. Metro Wilanowska. Znowu tłok. Dzieci. Metro
Wierzbno. Uśmiech nauczycielek jest
podobny do uśmiechu sióstr zakonnych. Może być z ramienia kościoła. Metro Raławicka.
Starowinka stoi do mnie tyłem. Otarłem się. „Przepraszam cię synku. Nic z tego nie będzie”. Metro
Pole Mokotowskie. Dużo policji na stacji. Metro Politechnika. Jeden, chyba
z poczuciem humoru, mówi: „Przepraszam państwa. Chamstwo wsiada”. Metro Centrum.
Wysiadam. Policja nie idzie za mną. Wracam od niej. Nie piszę już do kogokolwiek. Ciebie mam na myśl
-li.

Nie przyszedłem pana(i) odwracać od wiary

wpadłem pogadać przy piwie, dla pana(i), jeśli nie lubi pan(i) piwa,
mam wino, zresztą, w razie innych życzeń zawsze możemy skoczyć na róg,
chcę poprosić o ciut dystansu, o zawieszenie nerwów na kołku,

przyzna pan(i),

że trucht żuczka po leśnej ścieżce i,
gdy odwrócimy głowy,
falowanie na wicherku krzaka maliny
jest niezależne
od różnic między nami,

rozumie pan(i), przyszedłem się zbliżyć, nie zazębiać?

pan(i) wybaczy, ale między drzwi włożyłem klęknięcie, przysięganie, salutowanie

*i w ogóle to wszystko co mi przeszkadza spokojnie leżeć na słońcu
trzymając ręce na piersiach panienki, patrzeć na chmury typu cumulus
w kolorze białym, gdy niebo jest przy tym niebieskie*

rozumie pan(i) zbliżyć, nie zazębiać?

Jesteś jedynym użytkownikiem prawdy i to do ciebie należy ustalenie,
choć wcale do ciebie nie należy

jesteś jedynym użytkownikiem systemu kanalizacyjnego, jesteś
jedynym użytkownikiem czajnika i jajka na twardo,
które, tak jak nikt inny, potrafisz przygotować także na miękko,

jesteś jedynym użytkownikiem radia i lampy, które, czego nie doceniasz,
możesz włączać i wyłączać, jesteś jedynym użytkownikiem
kostki Rubika i chińczyka,

jedynym użytkownikiem łyżki i pogrzebacza, gwoździa i widelca,
szpadla i słoika, kubka i magnetowidu, a i te
potrafisz sprzeniewierzyć .....

tamtego wieczoru powiedziałem do niej: zabawmy się,
bądźmy jedynymi użytkownikami tego oczekiwania

Każdy ma w życiu swoje dwie minuty

zima zastała nas w kwietniu, gwoli prawdy miesiącu mojego urodzenia,
„po każdej nawet naj zimie przychodzi wiosna” uspokajam Gosię,
myśląc że głupszej frazy nie mogłem wymyślić, „są ćwierćfinały” dodaję,

[to było lata temu, przed telewizorem orzechy popijałem mlekiem
albo ciasteczka zagryzałem jabłkiem, do końca meczu zostały dwie minuty, 120 sekund
starczyło by Manchester władował dwie kluczowe bramki Bayernowi Monachium]

teraz usadawiam pośladki na ławce w parku za uniwersytetem
trawię kanapkę z żółtym serem i zielonym ogórkiem z marketu,

widzę, wiosna z porucznikiem policji stołecznej goni za zimą, siedzę
za uniwersytetem, wygrywam ze światem, po takim jak tamten meczu, 2:1

Nr Grzegorz Przymyk

kilkadziesiąt centymetrów wiersza na upamiętniającej
tablicy: „nie wiem czy spłonę w wodzie czy utonę
w ogniu”, po co owijać w wełnę lub kamień
zajebali gołymi rękami

Dla pana w zblakłym, czerwonym garniturze, z którym przyszło mi czekać autobusu na Placu Konstytucji

dla mnie to może pan nawet i umrzeć

nie przeszkadza pańska nieobecność, nie było między nami kości zgody ani niezgody, nie przeszkadza milczenie jakie pan po sobie zostawił, to niejasne spojrzenie, głupawy wąsik, przewlekle nieudany makijaż, i to podnoszenie głosu kiedy opowiadał pan o swoich nasturejach i nasturejach, eh, posłuchałem

z grzeczności, pana marzenia o podróży dookoła świata nie wywołały we mnie najmniejszej emocji, nie ma mowy nawet o namiastce braku, namiastka braku w pana wypadku byłaby morzem braku, rozbudziłaby być może mruk jarzeniówki,

dla mnie nie jest pan przeszłością, z którą trzeba sobie jakoś radzić,

Kiedy Legia została mistrzem Polski

jesienią metropolia nie daje się namówić na wygrzebywanie purchawek
z ziemi, na pyknięcia i na wywoływanie brunatnych chmurek,

i zapach roślin po deszczu, wiosną zapach ściętej trawy w metropolii
jest nieczysty i chrobotliwy, chrzęści w dziurkach nosowych,

kiedy Legia została mistrzem Polski *lepiej czułem się
wśród cudzoziemców, bardziej rozumiałem kobiety niż mężczyzn*

„Słońce świeci, słońce gaśnie, będzie ciemniej, albo jaśniej”

Panie prezydencie, ministrowie, posłowie
i posłanki (i inne podobne wam kanary, od których
nigdy nie dostałem nawet złotówki)! Dzwonię
pod ten numer, by donieść, że przechodzę

z hard na soft, ograniczam metody działania
za co odsiedzę gdzieś sobie cicho i legalnie.
Składam butelkę, wycieram hasła. - Do tej pory
robiłem co mogłem, swoje, jak huragan. Piłem

miętową w miejscach publicznych, zakłócałem
spokój, darłem mandaty, układałem z nich stosy
wierszy w parku, w centrum miasta i podpalałem.
Jeździłem na gapę, obrażałem kontrolerów,

podczas gdy oni obrażali mnie prosząc o
dokument tożsamości.

A jak pięknie zwiąłem przed wojskiem. Tak, to było
wtedy kiedy chcieliście zabrać mi rok z życia, Pracy, och,
unikałem jak koncepcji, znaczy na leżąco robiło się to i owo.

Nie pisałem się na składki ani do klubów i stowarzyszeń.
I gdyby to było tylko możliwe obrabowałbym skarb państwa
albo został gejem, na złość, bo to nie wasz interes polski
jak i komu wkładam rękę w rozporek. Ale dosyć!

Obiecuję, że wycofam się z marzeń o byciu jak miś
człapiący po biegunie, nawet z tego! I odejmę literę ‘a’
z zachowań społecznych, o ile i wy dotrzymacie danego

słowa.

Wiersz medialny

gdybym opowiedział z playbacku jak uprzykrza podróż
dziecko, które nagina zasady i szturcha mnie w kolano

a za mną skakałyby tancerki i jak w kankanie podnosiłyby
nogi i pokazywały majtki, to może by to kupili? może

uwierzyliby gdybym w rozmowach w toku albo pod napięciem
wyznał, że przez okno wychodzące na park nie umiem policzyć

ciemnych ptaków zrywających się do lotu, a reporter
grzmiałby jak papież, który mówi o rzeczach ważniejszych,

ostatecznych, może by kupili? - a tak, w pokoju bez obrazów,
bez godła i krzyża szumi nasze radio sony, śnieży ga ga gu gu

Pieprzyki? Pieprze?

„(...)nie słuchaj, co dziś o wolności
Mówią – co dziś mówią o niewoli.”

„czytam wiersze” odpowiadam, by zaimponować panience przy barze,
choć wiem, że na taki tekst biorą się tylko ptaki i ludzie bez domów,

tak jak ateista, który sądzi, że gdyby Bóg istniał wybrałby
do krainy mleka jego, a nie zgrają dewocji, myślę,
że nie mają za złe mojej poufałości i ignorancji,

czytam wiersze i wysłuchuję wiadomości z kraju,
[jest - 30°C, a człowiek bezdomny jak wyliczankę odmawia
ciepłego schronienia, kawy, barszczu, ziemniaka]

zastanawiam się za ile zup jest gajerek gościa, który moralizuje Tischnerem
i papieżem, zastanawiam jak to się ma do stycznia, jak do bałaganu
w pokoju, jak do barszczu i ziemniaka, i dla zachowania twarzy oceniam

to,

„czytam wiersze” mówię, by zrobić wrażenie na ptakach
i kłoszardach, chociaż wiem, że na taki tekst biorą się
tylko panienki przy barze.

Święta nr

pracownicy w kitalach piłują skórę na zwierzętach
nie widać czy sprawia im to przyjemność
za to wyraźny ruch zwierząt

Pranie ręczne

Gdybym musiał, a nauczyłem się tego unikać, nazwać ten nastrój, powiedziałbym:
foka dżgana harpunem

przyczyny są, ale zbyt zawile, żeby nimi żonglować

mieszkanie to brzuch wieloryba albo orki, pełno tu książek, tygodników, herbaty
i naszych brudnych ubrań: t-shirtów, majtek, pończoch

przyczyny są zbyt zawile, żeby nimi żonglować

dzień się dzieje poza tym, jamnik szczeka za drzwiami, za judaszem, wiem o rasie bo
oglądam go przez szkiełko tej snajperki, nade mną
ktoś gwizdże melodię, której nie znam

gdybym musiał nazwać, powiedziałbym: ptaki oswajają się z naszym oknem
od kiedy zostawiamy tam bułkę i kawałki mięsa

przyczyny są, ale zbyt zawile, żeby żonglować

a tego że przyjdzie kryzys pewny jestem jak tego, że
przy szóstej desce od progu skrzypnie podłoga

Nie pytajcie mnie dlaczego pół tony

Czy mógłbym napisać w jednej słusznej sprawie
tak żeby tekst uniósł ze sobą z 500 kg tego świata,

zmienił lub wzmocnił ustrój, wywołał fale protestów
lub fale poparcia, wyrwał ze snu i zmienił kolor czyjejs

sypialni? zdecydował wreszcie Zielonka czy Warszawa,
w grudniu czy w styczniu, masło czy margaryna, jedynka

czy dwójka, legia czy polonia? Czy mógłbym jednych
pokazać w dresach i garniturach a drugich w kwiatach

i słomianych kapeluszach, jednych z krzyżkami na
łańcuszkach, drugich z koralikami? Czy mógłbym,

zasłaniając się sprawą, więc bez ryzyka, ocenić tych,
co wyprawiają cuda nie widy w łóżku lub innych,

co robią to po bożemu, tych przy świetle lub tych
w ciemności? Tak żeby tekst uniósł na wersach

z pół tony tego świata, żeby udźwignął to
jedno, z grubsza słuszne, wspólne migotanie?

Śpiącej nie można obudzić grzecznie

takie to proste, śpi nago, a koc odkrywa kawałek brzucha i kolano;
nie pruje mnie podniecenie, ale zachwył nad tym obrazem

podchodzę, a każdy szmer przy niej jest chamski jak bydło na dworcach,
przykładam ucho do pępka i podsłuchuję puste obłoki i wysepki, które
widziałem pod światłem na jej USG, każda myśl jak bydło w sejmach,

nie mogę uleżeć, wiercę się po mieszkaniu, ze szczoteczką do zębów
dzielę się przedostatnim tej nocy dodawaniem

[7 t włosów do wyrobu mundurów i 122 t kości do wyrobu nawozów
w przeliczeniu przy średnim ciężarze włosów i kości
przypadających na jednego człowieka daje nam w pamięci,
tu odjąć tu dodać, ok. pół tony ludzkiego śmiechu]

takie to proste, śpi, gdy każdy szelest jest jak bydło na disco, nie znam
krzyżówek jej snu, ale wyłapuję tę ważkę i zamieniam na parkę wróbbli
walczących o okruch chleba, bo śmiesznie trzepocą skrzydłami
tylko dlatego,

śpi nago, a każdy szept jest chamski jak bydło na dworcach,

koc ukrył brzuch i kolano, pruje mnie podniecenie, kładę się obok.

nr

patolog zaświadczy
strażnik
że zostawiłaś na mnie odciski palców

George Sand teleportuje się do czasów współczesnych i telefonuje do Fryderyka Szopena, nie zastając go po sygnale zostawia wiadomość

„Teraz oblega ciżbę moje drzwi cała hołota literacka, a cała hołota muzyczna ściga Chopina. Na razie podaję go za umarłego, a jeśli to potrwa dłużej, wyślemy wszędzie zawiadomienia o zgonie nas obojga, by nas oplakiwano i pozostawiono w spokoju”.

George Sand do Charlotte Marliani: 15 marca 1839 roku

to o czym mówiliśmy na Majorce spełniło się, weszliśmy do historii jak do finału wielkoszlemowego turnieju, doszło też do tego z czego niemądrze żartowaliśmy, mianowicie *monsieur* Grzymała widnieje tam jako nasza osobista swatka – ale dość tej niepowagi, ach Frédéric,

gdy patrzę na nagłówek dziennika jest 18 lutego 2006 roku, pretensjonalnie cofam się pamięcią do 1839 tego samego miesiąca, kiedy w stronę moich dzieci rzucono kamienie i nazywano poganami, bo nie chodziliśmy na mszę, Ty tymczasem kaszlałeś po izbie i wypluwałeś całe miski krwi,

ach Frédéric, tak na zdrowy rozsądek to nigdy nie mogło nam się powieść, ani wtedy ani dziś, ja matka bez męża, a Ty bawidamek, *galant*; jak słusznie nadmienila madame Viardot, wszystkie wielkie paryskie *belles dames* uważały za swój obowiązek zemdleć w twoim pokoju,

ja na wskroś francuska, a Ty, tak lubię to powtarzać, *byłeś bardziej polski niż sama Polska*, to piękne, ale trudne zjawisko,

i wreszcie ja żywa, Ty śmiertelnie chory (...)

wasze roczniki, Frédéric, wasze, znaczy Twój, *monsieur* Mickiewicza i innych *romantique* u was w Polsce wypominane są złotą zgłoską, ale kobieta, którą przede wszystkim byłam, ma głuchy żal, że Ty *mon petit* niskogatunkową zazdrością pędziłeś sen z moich powiek, a w godzinach melancholii szedłeś do fortepianu, nie do mnie,

tak na marginesie *monsieur* Mickiewicza zapamiętałam jako *tordu* z niezdrową duszą,

i choćby dlatego nie mogłam kochać Cię i żyć jak robią to prostsi ludzie, zresztą Ty, Frédéric, też nie, nie byliśmy tacy, wiedziałeś, że nazywam się Aurore, lubię luksus i poziomki ..., a to jak potrafiłiśmy zdrobnić nasze imiona pozostanie *mystérieux*,

nasza prywatna historia kończy się wyłącznie na nas,

VII. CUD ODBĘDZIE SIĘ W INNYM TERMINIE

„ja, napastowany głosami, których nie slyszalem nigdy
dotąd”

Stanisław Barańczak

Rozenberg dobrowolnie składa oświadczenie lustracyjne

„...ten sąd, który co dzień się odbywa,(...)
ziewa, pokasłuje, gdy ja jąkam swoje
„chyba”, „może”, „tak, ale...”, „raczej nie?” ”

urodziłem się w 1979 roku kiedy papież wszystkich
nawet tych którzy zawijają się w skóry łosi
na biegunie północnym przyjechał do Polski

większość z tych właściwych odpowiedzi zmyśliłem
a ich przestrzenie w końcu obróciły się przeciw mnie
reszta jest niepełna lub pękła w szwach

to nieprawda że nikt przeze mnie nie ucierpiał
niezależnie od tego jak bardzo bym chciał
to odwrócić złamano mnie zwykłą
obietnicą szczęścia big mac'a i coli

urodziłem się w roku w którym odbył się
pierwszy Jarocin świat usłyszał 'the wall'
Pink Floyd biały papież przyjechał do Polski

.....
to nieprawda że nikogo nie skrzywdziłem

jednak to że oni byli ze sobą że sukienka była uniesiona
a potem milczeli jakby się nie stało potrafiłem
przy sobie uchować jak wątpliwości

już przecież jako dziecku mówiono mi:
grzech to donosić niech cię synku boska ręka broni
przed kapusiami a i ty nikomu nie podawaj nazwisk
a ponad wszelką pewność imion własnych

Rozenberg sporządza tajną notatkę na własny temat

syn Ireny z domu Rozenbergów (z powodu głębokiego zainteresowania tą sprawą i pod jej ciężarem przyjąłem pseudonim kojarzący się z jego osobą) już podczas naszego pierwszego spotkania przyznał że nie wie czy przyszedł od Żydów czy od Niemców wielogodzinne zmuszone wysłuchiwanie jego zeznań i modlitw oraz wgląd w akta narodzin nie przyniosły efektu nie znam więc jego pochodzenia

średnia długość życia mężczyzny w Polsce wynosi jakieś 65 lat wiadomo zatem że połowa życia już za nim niech cię nie zwiedzie jego prostoduszność i niebieskie oczy (co ważne pod innym kątem padania światła mieniające się w kolor zielony) którym nie sposób nie uwierzyć i którym jednorako nie można dawać wiary

w rozmowie ze mną przyznał: „nie mam pełnej odpowiedzi a nawet gdybym był pewny że to stożek nic bym nie powiedział matce bratu nikomu nie mógłbym nie czuję się powołany

do tego aby was obciążyć”

ale kiedy o zmroku rozpełtała się burza mamrotał: „kiedy nazwiesz burzę po imieniu acz z należnym jej szacunkiem wtedy piękniej do ciebie przemówi odwdzięczy się i powie ci że wyładowania elektryczne są po tyśiąckroć mocniejsze od ciebie

nie ukryjesz się pod liściem mięty ani chrzanu i jedno co będziesz mógł zrobić to wspólnotę jakąkolwiek

pleć niech nie będzie różnicą
zróbmy z tego przykazanie niech się dokona

bo gdy piorun wypełźnie spod
ich sukienek będzie już tylko przeszłość”

13 grudnia 1981 roku !

urodziłem się jakieś 2 i pół roku wcześniej tam-tej zimy
w domu nie pachniało wanilią pamiętam za to gorące mleko
i świeżą bułkę którą matka rwała rękami

tam-tej zimy obcy którym miałem nie ufać nawet za
czekoladę i banany przyjechali ciężarówką
śmiesznie przytykali dwa palce do skroni i stukali obcasami

a ojciec oficer rezerwy w tym czasie wrzucał w piwnicze
węgiel do pieca strzepywał z rąk rękawice i umorusany sadzą
zasiadał do kielicha

tam-tej zimy obcy którym miałem nie ufać nawet za
pomarańcze i czekoladę czekali za drzwiami
nosili grube zimowe czapy na głowach i kałasznikowy na plecach

ojciec gotowy był na wojnę kamuflaż z sadzy straszyl na polikach
nie żegnał się długo walnął kielicha *i tak jak stałem* - mówił
poszedłem z nimi zachowały się ślady butów na śniegu

urodziłem się jakieś 2 i pół roku wcześniej
i o tam-tej zimie nie wiem wiele

ręce aż paliły od mrozu gdy budowaliśmy igloo
a dotyk matki ciepły usypiający

a gdy się znudzą zostawiają psa w jagodach i malinach

historia świata podpowiada że
takie działania najlepiej prowadzić w nocy
scenografia transportu to 80 km/h
w korytarzach tłustych świateł samochodu

długich

dobrze gdy audycja w radio jest wyważona
i spokojna dobrze gdy temat nie jest drażniący
np. pierogi

takie działania najlepiej prowadzić w lesie
pnie są twarde ścieżki kręte
dobrze gdy nie ma ścieżek dobrze
gdy nie tnie ze śniegiem deszcz

.....

takie działania najlepiej prowadzić w nocy
z pomocą linki i podstępu
więc pójdź w zaufaniu w głębokość
sosen i brzóz

zostaniesz tam przy jagodach i malinach
to będzie ważne miejsce

puste miejsce nie wymaga wyjaśnienia

obudził mnie telefon, który przyniósł złą wiadomość
„ utopiła się na Glinkach topiła się długo”
gdy odłożyłem słuchawkę nie trzęsły mi się ręce
a szklily oczy jak w dzieciństwie po stracie maściaka
z okrągłą flagą ZSRR

zanim wyszedłem do lasu trochę pisałem
solidnie odkroiłem skórkę od wędliny
zjadłem parę kanapek z rzodkiewką

poniosło mnie na Kruczek przy jeziorze gdzie
mając za świadków brzozy muchy mrówki i żuka
też pisałem

cud odbędzie się w innym terminie

1.

i przed tobą moja drogo spowiadam
siebie że w polu przy zwirowej górze
psa pogrzebałem jak rzemieślnik

nieprzyjemnie sztywne ciało niosłem
w worku aż do wałów gdzie ludzie nie
pytają o nic tam gdzie wieżyczki z ostu

i kępki szczawiu kopałem dla niego kościół
głęboki na metr i pięćdziesiąt ciężkie słońce piekło
rozdierało skórę na czole i na ramionach

pot padał na ziemię kot bawił się źdźbłem trawy
a po robocie w klepisko wepchnąłem kij jakby
krzyż żeby wiedzieć gdzie to jest

3.

„Historia leży pod półtora metrem piasku albo gliny”

cud odbędzie się w inny wtorek inny marzec inne anno domini
dni jakby zmije zygzakowate poszerzą teren
wtedy drogo zapytam cię o miłość słyszałaś o miłość ?

to całe nieporozumienie podpisało się in blanco

kiedy jeszcze wyłem ci w oczy: miłość słyszałaś miłość !

imieniny babki Aliny

- grilówna grilówna co z tymi kielbasami? godzi się czy się nie godzi gdy wódka na sucho podchodzi?

- Tereska ty umiesz puls liczyć policz mojej starej
- 31 na 30 serce jej bije 62 razy na minutę to za mało

- grilówna usiądź jużże a wy młodzi pamiętajcie
że krótkie jest to życie pod rozruszniki potem

serce wali - a Staszek Staszek to na płuca poległ
ja też paliłem długo i jak leżałem w nocy to myślałem

że na podwórzu ktoś gwizdże i wychodziłem zobaczyć
kto a to mi w płucach gwizdało - grilówna kielbasy!

- pójdę zobaczyć czy mój stary zasnął - zostaw niech śpi
niech odpocznie - ale to nie o to chodzi pójdę sprawdzić

czy mi tam nie umarł - z czasem krótkie jest to
życie wy młodzi jesteście nie wstyďte się niczego

czasem to proza otwiera wiersz

spotykam ją przy tych dwóch biednych misiach na Solidarności albo
pod plakatem auchan przy pięćset dwunastce w który gapię się
rano w dni robocze

nie widzieliśmy się z 10 lat a wydaje się że niedawno
jeszcze piliśmy wino w parku na dole a potem
gździliśmy się w trawie zamiast pójść na wykład
z romantyzmu

.....

*Ja przez ten czas mieszkałam na Marymoncie
byłam bardzo chora i sama z guzem w moim mózgu
jak raz pomiędzy mnie a świat wdarły się stal i szkło
naświetlanie pozbawiło mnie światła
chemia wysuszyła i obróciła w proszek chemię z moich
zapachów i słów choć rozplakałam się
dopiero na widok włosów na podłodze
pamiętasz je miękkie czarne aż do pasa?*

.....

włazę po schodach na 4 piętro (pytam: jeszcze
masz tego starego kundla przybędę?
a szkic węglem ze staruszką łupiącym orzechy
który tak lubiłaś?) niosę dwie butelki
białego wina i cokolwiek

żeby zagryźć przegryźć się

wiersz fabularny 2006'

je uma w doma? uma je ino nyno!

w tym czasie na Śląsku Darek
przed domem wsadzał w ziemię ziarna
trawy które one przyjmowała
jak nieprzymierzając Kerouac'a

je uma w doma? uma je ino nyno!

w tym czasie Darek suszył liście na parapecie
i palili to w komunie reagge
przywżyj buch w gowie i śpiewojmy
mamy twarde łebi i twarde zicie ino
ta pikawą jakoś mieko mówił Darek
tyle że ciało puchnęło od dragów
i duszno było

w tym czasie w mazowieckiem
chłopcy wędrowali po placu na rozdrożu
jak nieprzymierzając Alighieri po miejscach
gdzie znane są ciągi liczb do bingo i lotto

- „a wy macie w ogóle jakieś pojęcie o miłości? znacie wy
w ogóle jakieś wyższe uczucia?”

a te dziewczęta ach te dziewczęta
(same ich obrazy prowadziły do niepoczytalności)
mówiły im że są z innej bajki
dziewczęta poetyczne glorie nastoletnie
dla których kradli kwiaty i gałązki
tui z donic na krakowskim

beczeli wy za ciulatymi baboma mówił
im potem Darek gdy siadali w wysokiej
trawie nad rzeką Długą gdzie
rozprawiali o rzeczach robaczywych ludzkich
które prowadzą przysięgi do słów i interpunkcji

obejmij mi to w poezję ej te
panie ważny

Darek wyjechał ze Śląska i ich linie papilarne
energie elektryczne zbiegły się na stacji kolejowej
w tzw. polskim green village
razem dobrze poznali świat
wiat przystankowych o świcie

- „a wy w ogóle studiujecie? wiecie co chcecie w życiu robić?”

naumieli się panie ważny pięknie obrywać po gębach
i jeszcze piękniej spierdalali przed bandami
dresów i skinów którzy potem robili kariery w biznesach
i polityce

- „a moralność wy wiecie w ogóle co to jest moralność?”

oż to lochy bardaszane ! mówił Darek
po czym dodawał *lochy to takie*
robaki a bardacha wiecie kibel bez 2 zdań
pisali złe wiersze zarówno krwią jak i atramentem
można pisać złe wiersze
tak powiedział Różewicz i na to nie ma rady
panie ważny ej te
obejmij mi to w poezję

je uma w doma? uma je ino nyno!

w wysokiej trawie jakby z próżni nadawała
chrypka trzmiela i szum brudnej wody a strach
podobny temu gdy przyroda nie sprzyja ludziom
wypalał plamy pod skórą jak nieprzymierzając
gospodarz czarne znaki na wałach

- „to nie strach najwyżej dyskomfort podobny temu
gdy ludziom nie sprzyja pogoda”

w tym czasie Darek pokorniał pokorniał
gdy jego koledzy na Śląsku umierali
od twardych narkotyków

- „a czy myślicie że wtedy w wysokiej trawie
jakiś Bóg siadał z wami?”

Bóg szlepie tu z noma! mówił Darek
a ja opowiadałem o dziewczynie
która umiała zrobić językiem supełek
na ogonku od wiśni

Polska Rzeczpospolita Ludowa Fabularna

było to całkiem udane dzieciństwo jak udany
całkiem pejzaż

wodę ze studni się brało truskawki
jabłka i żółte śliwki zrywaliśmy z pola
a zielone winogrono kradło się u sąsiada
gołębiarza

w ciemno leciało się za psem wilkiem
a pies za kurami jego później związali
na łańcuchu bo zagryzł ich parę

nieraz dla zwykłego cyrku wrzucało się
garściami ślimaki do kurnika a
przy komórce
królice zagryzały swoje małe
bo z bratem wpychaliśmy łapy do klatek
w biały puch

to było całkiem udane dzieciństwo jak udane
całkiem jam session

na rybackim stoliku koło kupy złomu
dziadek Adameczyk z Boćkowskim i Stasziewiczem
pili bimber za plecami kobiet uczyli mnie
pokera na pieniądze pozwalali wygrać
z J♦ ale kiedy blefowałem bez umiaru
skubali mnie z Waryńskich i Sienkiewiczów

a widzisz gnojku twoja pewność marna marniuuuutka
mówili jednym głosem potem
schodziło słońce oni gawędzili o okrągłym stole
o babach i mundialach a ja szedłem spać
raz widziałem najedli się nutrii bo babka
ugotowała cały gar z udkami i kaszę
ty Alina jak coś upichcisz to palce diabeł
lizał mówił Boćkowski po czym dowiedział się
co zjadł wybiegł na dwór a gdy wymiotował
miał jeszcze kość w ręku

.....
było to całkiem udane dzieciństwo jak udana
całkiem kampania

w czarnym piachu łatwo brudziły się paznokcie
a gdy znajdowało się cegielkę z wygrawerowaną
literą przez popołudnie myśleliśmy że
to czubek starożytnego miasta zaginiona łódź
albo grób

a gdy któryś odkopał łuskę biegliśmy
do dziadka Rozenberga żeby pokazać
oddychaliśmy ciężko i głęboko a on
czochrał nasze głowy i tak poczochrane

było to całkiem udane dzieciństwo jak udane
całkiem powstanie

wybiło się parę szyb gdy puszczałyśmy bączki
z saletrą i cukrem przeszło się swoje gdy
kreśliliśmy kierunki w ulicach i uliczkach

były to wielkie piękne podróże kapsle kreda
i Giro di Italia albo Maracana na chodniku
i na podjeździe niestworzone i stworzone życie

Rozenberg zostawia po sobie list fabularny

„możesz nagle ocknąć się (...)
pomiędzy rokiem 1944
a 1984”

wbrew przestrogom ciotki Danki triumfującej nad małym Matim:
„jutro? jutro to będzie futro” wbrew temu i wbrew sobie samemu
w część płata mózgowego który odpowiadał za mój żal nabywany
już wtedy przez niemal lat 30 wkręcał się jeż albo wesz
2 kwietnia 2007 i 19:44 nie przyspieszały tempa gdy rozmysłem uderzałem w przyszłość
2 kwiecień i kwadrans przed ósmą siedzieli jak dziadygi pykali fajkami nabitymi tytoniem
z domieszką aromatu wiśniowego równomiernie i regularnie
tak jak kadzidelka w świątyni pozostawiając zaduch i
to wstydlive marzenie żeby kiedyś to zobaczyć i ten żal nabyty
że się tego ni jak nie obejrzy

moi drodzy czy dajmy na to w 2143 składcie rzeczy i widzicie rzeczy
które 2 kwietnia o 20:24 były nie do porachowania?
ciekawym byłam co u was może być w modzie może nieśmiały powrót do kobiet Rubensa?
bo o 21:20 na tzw. topie była kobieta twarda w dotyku u której podejrzewa
się wodogłowie?
a czy być może że do warzywniaka na dole (chyba że coś zastąpiło cebulę i buraka?)
schodzą wasze klony podczas gdy wy lewitujecie w super-szklanej muszli
jak w wirtualnej przestrzeni a o owcy Dolly uczą się dzieci w szkole?

czy być może nie ma ulic Mazurskiej i Hożej które zastąpiono podniebnymi trakcjami
i mieszkacie nie na powierzchni nie pod ziemią tylko na niebie?
a czy może być w 2143 że nie ma już wojen o niesprzątnięty kubek po kolacji
o Strefę Gazy czy inne Falklandy?
2 kwietnia zbliżał się do 3 kwietnia noc i 22:51 nie przyspieszają tempa siedzą palą
pozostawiając zaduch i żal zamknięty w próżni

pop

jak cudnie pierwszy śnieg sypie grubymi gwiazdzistymi krążkami
jest białe czyste i przenikliwe

(kłuje w skroniach scena koni bitych do krwi jak u Dostojewskiego więc
spierdalaj z tą frazą wychyl głowę z kopczyka to dzieje się naprawdę)

spójrz ludzie przekazują sobie znak pokoju rozbroili parasole
stoją życzliwie ramię w ramię

(znałem faceta który dostał w pysk za to że chodził w sukience odpowiada
po bożemu że ma jeszcze drugi policzek to mu mieszkanie spalili)

popatrz kurczęta jeszcze w żółtym puchu człapią za matką o tam
jeden zgubił się pod akacją

(pod śniegiem są kody kreskowe i kody do gier więc spierdalaj z tą frazą
pod spodem jest zawartość)

po żałobie narodowej

*„So, so you think you can tell heaven from hell
blue skies from pain”*

jeszcze o 23:59 krążył we mnie smutek – 0:01 już jest po żałobie
flagi wciągnięto na wierzchołki masztów
powróciłem więc do przeglądania kolorowych gazet
oglądania programów rozrywkowych piłki nożnej i boksu

polityczne dupska są już w fotelach hotelowych
wielkie serca smutne oczy odłożyli do słoików
i wzięli się za przeliczanie słów na punkty procentowe

na użytek żałobnych rodzin rozszedł się 1mln PLN
od jednej telewizji i 1mln PLN od drugiej wiadomo że
pieniądze są jak kostki cukru przy rozstaniu i śmierci

jeszcze dziś te same stacje przedstawią kolejnych żałobników
którym na dramat wybrano nie to miejsce i spóźniono się
o kilkadziesiąt h oni nie mieli szczęścia w tym czarnym teleturnieju

*żyjemy w dwóch różnych Polskach usłyszałem krzyk kogoś
kto stał na drugim brzegu rzeki czekam tu na powieść
o waszej Polsce mikrofon jest po waszej stronie*

„nie licząc tych małych miłości zaczynających się od „gdyby”
a kończących się na kolejnym przystanku”

ta kobieta jest chyba po kieliszku wódki
chybocze głową chucha w szybę
przez okno obraz mijanej hali mirowskiej km/h
drzew i ławek jest ostry i spójny

ta kobieta ta matka jedną nogę zakłada na drugą
ręce składa na czerwonej torbie Tej dwójce
nie zamykają się bużki papierowe wiatraki udają
te niderlandzkie lśni wata cukrowa a gumy do żucia
lepią się pod siedzeniami

przez okno obraz mijanych placów km/h
drzew i ławek jest spójny i pomazany kroplami deszczu

ta kobieta ta matka przysypia śni (jest chyba po
kieliszku wódki) że sprzedaje wywozi topi
wiesza wiąże się z Nim
tej dwójce nie zamykają się bużki
papierowe wiatraki jak te niderlandzkie

otwiera oczy obraz mijanych ogródków
heinekena km/h przez okno jest spójny i ostry
ta kobieta ta matka chybocze głową i mówi
do Niego jakby mógł ją rozwiązać przelecieć zbawić

heroina jest w smaku trochę kwaśna

nigdy nie wziąłem kwasa ani nic z mocniejszych dragów
nigdy nie wziąłem kwasa ani nic z mocniejszych dragów

na ławce w Dębinkach Piotrek chwalił kolory obrazów
i konturów dźwięki słów i melodii chwalił topniejący śnieg
ściółkę leśną i ostrzegął mnie przed przygnębieniem

i ten świat który by się stworzył ten świat

jakąś h wcześniej wyciągnęli z moich uszu
parę gram łoju mówiłem mu że słyszę ruch
każdego z tysięcy listków na brzożach
szarpnięcia owadziach skrzydeł a wiatr w Dębinkach
jest jakby trzcinki perkusyjne z koncertu unplugged
i wszystkich szeleszczących głosek mówiłem mu
słucham jakby z hi-techu technics'a

i ten świat który się stworzył ten świat

raz na studiach zlizalem szczyptę heroiny
z małego palca Ani (chyba tak miała na imię)
mówiła mi że skóra jej ojca w smaku jest lepka
i demoniczna mówiła że kocha go jak mężczyznę

i to ona Ania miała przy sobie heroinę

wiersz zapisany na pierwszej stronie gazety wyborczej z dn. 23.11.2006

chęć do życia tego ranka jest wklęsła kurczy się
jak kosmos chęć choć jest jej niewiele jest
w kształcie dołu tak na 1,86 m

[wczoraj pamiętam to jak przez 1,5 promila
w wydychanym powietrzu zdobywałem Śródmieście !
na Poznańskiej piłem i jadłem a moje dowody

na istnienie były bezczelne i wyraźne jak molinezje
w akwariach ! jeszcze na Hożej chęć do życia
wróżyła na przyszłość jakby start z *pole position* !]

tego ranka chęć wyjścia do sklepu jest wklęsła
kurczy się jak kosmos przecieka jak gwiazdozbiorniki
w tym ciasnym wilgotnym schronie

a tęsknota jest w kształcie wykopu tak na 1,86 m
ta tęsknota jest za mozaiką dojrzałych mleczy
w mojej rodzinnej mieścinie

gdybym tylko wyszedł i kupił z 0,5 kg ciastek to może
teraz wydłubywałbym okruchy z jednej takiej
czarnej bluzki pojedynczo pedantycznie

Rozenberg bije rekord świata w fabularyzacji minuty

„to on z całym stadionem zrywa się na równe nogi, gdy bucha z głośnika dętą, blaszaną falą CO NAM OBCA, to on śpiewa te słowa przez ściśnięte gardło, na baczność, z jedną ręką ZA TWOIM PRZEWODEM na szwie spodni, a palce drugiej, błakającej się w okolicy serca ZŁĄCZYM SIĘ Z manewrują już przy cieplej zakrętce butelki zwanej piersiówką.

ten dworzec podobno jest jak każdy inny dworzec
w tym kraju więc to musi być tylko wariacja nocy

(druga o 2 i droga krajowa 39 nie wyprowadziły mnie
stąd) para która zbliża się do mnie posługuje się

obcym językiem data/czas przetaczają się przez
peron 2 jakby popychane przez żuka gnojnika

z prawej poniemiecki budynek przesywa świergot
nocnych zwierząt boże mój to takie niehumanitarne

że modłę się chociaż to nie przypomina waszych modlitw
aby nie znalazły mnie przeszukujące dworce chmury głodnych

myszki za dnia rozsiąnięte po mieście jak stwardnienie
z lewej martwym nieruchomym pociągami osobowym

który do tej pory milczał porusza chrobot łamanej gałązki
nie jest ze mną dobrze nie mogę sobie przypomnieć

mając to na końcu języka tytułu melodii która przyszła do mnie
nagle i chyba spod spodu wymyślam więc dla niej nowe

barwy para zbliżyła się na tyle że przy wdechu czuję
jej zapach drze się językiem urzędowym przynależnym

do tego kraju nie jest ze mną dobrze to wciąż jest obcy język

Rozenberg dorasta do roli włóczęgi

ten pospieszny sudety jest jak nagle przejście
z rodzaju nijakiego do rodzaju męskiego

wagon jest dla niepalących na dym więc przechodzę
do następnego wagonu za każdym razem przepraszając

żołnierza który tarasuje przejście przepraszam go za
to że doczołgałem się do rangi szeregowego rezerwy

zdolnego do służby w czasie wojny i za to że na wojnę
nie pójde ani nie pojedę pospiesznym sudety

ta zamyślona dziewczyna z przedziału w ogóle tu
nie pasuje z pluszakiem na plecaczku z odkrytymi udami

i spódniczką nie pasują jej wydatne usta i lustерko
i na pewno nie pasuje tu jej opiekun z prawicową

gazetą pod pachą z irytująco powtarzanym pytaniem:
„czy to już Łódź Fabryczny?”

.....

ten pospieszny sudety był jak nagle przejście
z rodzaju męskiego do rodzaju nijakiego – na pierwszej

stronie prawicowej gazety widniał zapis który
znacząco nie mijał się z prawdą ponieważ

kiedy wyjrzałem przez okno „tiry rozplýwały się w powietrzu”

cywilizacja uczy: nie tylko koty polują na wróble jeszcze choroby

wiele razy słyszałem że jest *koniec świata* gdy przychodziłem
do domu brudny z podartą koszulką i sińcem na oku
koniec świata mówiła moja matka ale za każdym razem świat
wracał do początków

[.....
gdy biegł usiąść w trzydziestce dwójce i gardził ludźmi
mój kawałek plastyku moje mój świat nie wasz!

gdy patrzył w oczy kamer i przysięgając
bogowi najwyższemu mówił nieprawdę

gdy przy Rotundzie 6-letni strach przedzierał się przez gwar
*do domu poszł won kurwi synu tam nauczę ciebie
dyscypliny i porządku!*

.....]

na własne oczy widziałem koniec świata: dziewczynkę
zbyt błogosławioną i zbyt cichą
aby to do niej należały ziemia i królestwo
na tle zrujnowanej
ściany budynku
ubrana w brudno białą sukienkę do kolan
machała do mnie
a potem powiedziała:

do widzenia ploszę pana

Rozenberg po usłyszeniu sygnału zostawia fabularną wiadomość

zalejemy się w cement jak nic zalejemy się w cement
a głos jakby zerwany ze smyczy posieje się
na automatycznych sekretarkach i amatorskich
filmach ze studniówek i wesel [*po*
odkaszlnięciu mówi dalej] a kontrakt konszacht
podpisany za naszymi plecami zapodzieje się
w jakimś niepolicznym i niewygodnym archiwum taa

zamkniesz oczy i po pierwszym krzyku siostrze bracie
[*śmieje się*] obleje nas zimny cement także dbajmy
o każdy gest i o każde słowo przecież wiemy że nasze kobiety
i dzieci nasze że wyrzutnie rakiet odbierają życie
odkryliśmy to w 2 klasie podstawówki gdy kapiszon
przeżarł się przez moją skórę pamiętasz?

zamkniemy ślepią i po krzyku bracie i siostrze [*nagle*
poważnieje] żeby rznąć pana Boga
w 3-5-8 trzeba mieć dobrą rękę ale to on rozdaje
karty także dbajmy o to przecież widziałem dziada
o 1:09 a o 1:27 skończył w puszcze karetki
pogotowia a ona na Alzheimera w powiatowym szpitalu
gdy nabrała rumieńców i uśmiechnęła się

zalejemy się w cement jak nic zatem pomówmy lepiej
teraz o najmilszych z kuchni ja mam taką na Grochowie
pięknie pachnie pachnie moją żoną pomówmy proszę
bo głos wierzcie odmówi posłuszeństwa wyrwie się
ze smyczy posieje się na takiej jak ta poczcie głosowej

żelazne kurtyny

poderwać się do lotu oczyścić przełęcz stworzyć piąty kierunek na róży wiatrów
pomiędzy bliskim wschodem a daleką północą otworzyć granice i móc
dotrzeć do krajów o których słyszano się tylko z legend i national geographic
spisać wspomnienia że kwiecień ze śmiercią weszli wtedy do Polski ale doba za wcześnie
naobiecowali poprawę ale pomylił się człowiek źle doszło drżące ogłoszenie
dyrektora domu kultury gdy przerwał koncert
wyjaśnić zagadkę znikających sztuków i rybich kostek udowodnić że to nie
anioł podobny do antylopy tylko babcia której choroba każe zbierać i
przechowywać rzeczy
i pojawić się niezapowiedzianym oczyścić przełęcz pomiędzy daleką północą a
bliskim wschodem na wzór starej księgi słoneczną drogą poprowadzić się
do kraju w którym najważniejsze funkcje w państwie sprawują kurtyzany
które najpierw każą powtarzać po sobie słowa przysięgi „*nie dojdę prawdy jakem
syn ludzki bo by mnie zgmiotła tak jak zgmiotłby mnie wodospad w Kanadzie
albo lodowiec w Nowej Zelandii tak jak ja zgniatałem mrówki muszki i setki
innych które mam na sumieniu*”

przed snem?

ciemność wyłuskuje z bram wesz za wszą piękno za pięknem fiesta i festiwal na zewnątrz
przyglądam się jej gdy zasypia i niechcący jej nieme usta układają się w uśmiech Giocondy
i wolę zostać tu

ciemność wyłuskuje z bram świerszcza za świerszczem życie za życiem Marriott przylepia się
do okna naszej sypialni zapraszając mnie na martini do hotelowej restauracji ale
wolę zostać tu

ciemność wyłuskuje z bram piękno za pięknem świerszcza za świerszczem i marzę bym był
zrobiony z drewna i z piachu jak mój dziadek który kiedy umierał nie szedł do nieba
wolał zostać tu

przyglądam się jej gdy zasypia i powoli jej nieme usta składają się w niezrozumiały dla mnie wyraz
ciemność łuska z bram świerszcza za świerszczem a w głowie błogi niepokój składanie origami
i cięcie papieru

nagle utworzony ze światła gęsty opar rozrywa na strzępy ciemność i świerszcze wolę tu zostać
z zewnątrz dobywa się charkliwy śpiew „to były..... piękne dni.... Żydz do gazu szli” i strzały
nie cichną

list żelazny

„gdy mówisz to, co umiesz nie to, co byś pragnął”

nie spotkamy się tak jak byśmy chcieli tu i teraz beloved

.....
.....

może kiedy po tych wszystkich
przedsięwzięciach na szerszą
skalę w maszynach ostygną silniki
a naszym zwierzętom
zniechęcą oczy i wysuną się języki
a my z nieklamanej grozą w sercach
przykryjemy je grudą piachu
i motelką z gałązek
zmiemiemy z podłogi
pozostałości sierści łodyg i liści w żywicy
kiedy opadną już pyłki
dotąd wirujące w powietrzu w słońcu

to może jak w Wetlinie 98' gospodarz raz jeszcze zaprosi nas na baranię
*pewno wy zmęczeni i głodni – powie –właźcie wy pod dach dobrze wam patrzy
ze ślepiów i mięsa się dla was znajdzie i wina i herbaty*
przy piecu i w chmurach od poskręcanej samosiejki opowiemy sobie życia
a w górach i w podwórzu rozpada się na dobre gospodarz zawoła
Burek wracaj no do chaty grzać się w nogach!
gdyby tak jak w 98' pocałunki przenosiły energie i przyszło lato
można byłoby zacząć odchodzić z wiarą że staranne opisy dbałość
o styl tylko tępią ostrość zejść
ale nie spotkamy się już jakbyśmy chcieli beloved

list otwarty

i choćbym nawet rozumiała to co w tobie za siebie pisze powieść
bo nie wierzę żebyś to ty sam pisał tymi słowy: *zaczęło się*

*zbudowano pawilon11 a okoliczne domy jeziora i lasy mieszane
zasypano ludziami duszą się pod gruzem przez wiele tygodni*

choćbym i nawet to zrozumiała zostaną z Tobą najwyżej
zacznę palić i pić będę nocami chadzać mostem śląskim

nauczę się patrzeć w wodę abyś tylko przyszedł do mnie
ciało nosić będę w czerni i kochać cię jakoś tak na zawsze

abyś tylko przyszedł do mnie mieszkam pod nr ∞ to mały domek
między brzozaami poznasz na pewno bo jest nie skończony

wystarczy powiedzieć że pijani robotnicy krzywo przykuli
tabliczkę z nr 8 mieszkam pod ósemką słyszysz mnie?

choź jestem gotowa przyjąłam pozycję rozgrzane mam policzki
i uda abyś tylko przyszedł do mnie zerznął nadał rytm

Oktoberfest

„W wielkiej ciszy mojego ulubionego miesiąca
Października...”

(w październiku 2006 roku Phenian zapowiada kolejne testy nuklearne
nasz rząd też ma się dobrze żaden minister nie przysłał mi pary butów)

biorę cię październiku po paru głębszych wdechach
wraz z korektą czasu na ściennym zegarze z kukułką
i jeszcze raz jak jakiś bóg wycofuję piłkę do kolegi
ze szkolnego boiska

potem szykuję zupę z reszty kalafiora i coroczne wino
z babinych winogron szykuję październiku grzyby
do suszenia rozkładam je na stole tak jak pięć kart
w jednym kolorze

ten październik październiku chciałem spędzić
śledząc poezję dobroć i zapach ryb nad rzeką bo to jest jest
ale gdy poszedłem nad Wisłę październiku
gdy tam poszedłem ludzie nie wiedzieli o co pytam

(w październiku 2006 roku Phenian grozi że podejmie „odpowiednie kroki”
u nas rusza kampania wyborcza obiecano mi parę nowych butów)

ten październik październiku chciałem spędzić
szorując palcem po globusie ale gdy październiku
tak wędrowałem gdy tak podróżowałem doszedł mnie lament
ludzkich matek matek boskich smutnych matek matek
całego świata które nie znały Pascala czy Heideggera

biorę cię październiku w pozycji na jeźdźca apokalipsy
wraz z korektą czasu na elektronicznych zegarkach
i jeszcze raz jak jakiś bóg bawię się klawiszem „◀◀”
na zapuszczonym magnetowidzie hitachi

potem szykuję zupę z reszty kalafiora i coroczne wino
z babinych winogron szykuję październiku grzyby
do suszenia rozkładam je na stole tak jak pięć kart
w jednym kolorze

all in

A♣ jest jak wieczór w domu pachnie grzankami słycać skwarczenie
tłuszczów na patelni Siostrzyczka skacze po łóżku i wykrzykuje
„jupikajej pomper foker” nasz śmiech jest czysty i wartki jak strumień górski

K♣ też jest jak dobry wieczór a moja Q♣ rozciąga mięśnie nóg siedzę obok niej
i czytam o zwycięstwie siatkarzy którzy w pył roznieśli ruskich oglądam ją
zza gazety a moja Q przez ten czas przez cały ten czas mówi o czymś

moja Q♣ siedzi na podłodze przesadza papryki które udało się nam
wychodować od ziarenka one są delikatne i chwiejne a jej ręce
gdy dotyka mojego policzka pachną ziemią i szczęściem

J♣ pisze powtarzając po Marii Skłodowskiej: *krótki żal będzie
po mnie jak po wielu innych* dlatego na skwerku przy ul. Pięknej
by nie wyrzucić starego chleba karmię nim wróble i gołębie

10♣ jest pomiędzy glanc a pomadą jak mawia moja dobra
Matka która przeczuwa już że w 36' pierwsze strony francuskich
gazet więcej miejsca poświęciły wynikom II etapu tour de france

niż śmierci Marii Curie